

Forum studentesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul IV ● nr. 2 (14) 1976 ● 16 pagini ● lei 1,50 ●

Ne-am propus, ne impunem

Ne-am propus să milităm, să muncim, să învățăm. Ne-am propus ca tinerețea, receptivitatea, ambiția și idealurile noastre să slujească întregului popor și patriei socialiste. Sub conducerea partidului, care este al nostru așa cum este al milioanei de cetățeni români, ne-am propus să fim în avangardă, să purtăm, cu puterile și gindurile noastre materializate, drapelul cinstei, hărniciei, omeniei și dorinței de mai bine. Să urmăm drumul deschis la Congresul al XI-lea al P.C.R., Congresul al X-lea al Uniunii Tineretului Comunist, la Conferința a X-a a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din România; ne-am propus și vrem ca toți cei care astăzi însuflețesc amfiteatre, laboratoare, biblioteci și șantiere prin calitatea lor de studenți comuniști, să fie alături de noi, să înțeleagă că ceea ce noi ne-am propus este esența exprimată a vrierii lor de a trăi în prezent și în viitor, într-un mod cit mai demn, cit mai angajat și tineresc.

Ritmul vieții sociale ne impune să fim mereu mai frecvent martori și participanți ai unor evenimente semnificative, ce au implicații dense și bogate pentru toți oamenii muncii, pentru noi, pentru tineretul țării. Intreaga activitate a asociațiilor studențești își proiectează obiectivele în intensificarea conștiinței și necesară a educației politico-ideologice, a aplicării tot mai consecvente și voluntare a principiilor eticii socialiste și moralei comuniste. Viitorul Congres al Educației Politice și Culturii ne face să căutăm semnificația aplicării acestor norme și principii în faptele și rezultatele de zi cu zi, de semestru cu semestru.

Să ridicăm ștacheta rezultatelor profesionale. Iată ceea ce va exprima și defini calitatea muncii politico-ideologice, nivelul conștiinței și modul de a-și face datoria al fiecărui student. Să ridicăm notele sesiunilor, să micșorăm considerabil numărul reștatelor, să pregătim fiecare seminar, fiecare laborator, să ne intereseze cit mai multe și cit mai bune lucruri. Să fim mereu angajați într-o întrecere deschisă, tinerească și ambițioasă, onestă și fructuoasă cu toți studenții țării, cu toți constructorii și oamenii ei de concepție. Responsabilitatea socială este un sentiment pe care-l dorim mai accentuat, mai generalizat. Drepturile, condițiile pe care le avem, ne obligă să răspundem optimist și curajos unei chemări, unei năzuințe care este vreaa unei țări și a unui popor.

FORUM STUDENȚESC

Gînd pentru CONGRES

Eveniment de anvergură în viața socială și culturală a României socialiste, viitorul Congres al educației politice și culturii se anunță de pe acum ca un moment istoric, de analiză și sinteză a întregii activități politico-ideologice, educative și spirituale care a marcat evoluția conștiinței cetățenești a poporului nostru în anii edificării societății socialiste.

Ne aflăm acum la începutul celui de-al doilea cincinal al etapei definite în documentele Partidului Comunist Român ca fiind a societății socialiste multilaterale dezvoltate. Ne aflăm în cincinalul revoluției tehnico-stiințifice, cincinal în care baza economică a țării va cunoaște o dezvoltare fără precedent, un avânt amplu și plenar. În concordanță cu dezvoltarea multidimensională a ramurilor economiei naționale, cu existența unor relații economice corespunzătoare unui mod de producție întemeiat pe proprietatea socialistă asupra mijloacelor de producție, progresul, spre care cu toții ne îndreptăm eforturile, înseamnă și existența unor convingeri de ordin politic, moral și civic, care să întregască decisiv ansamblul relațiilor economice și sociale definitorii pentru întreaga țară în actuală etapă.

Congresul educației politice și culturii vine să confirme activitatea permanentă, cu ample valențe politice, a partidului și statului nostru, de formare și dezvoltare a conștiinței socialiste, de răspundere și încetățenire a principiilor marxism-leninismului, a principiilor comuniste de muncă și viață.

Tineretul României contemporane își îndreaptă acțiunile și voința spre a îndeplini cit mai conștient și fructuos sarcinile trasate de partid. Asociațiile studențești și-au intensificat în acest an activitatea, au devenit mai conștiente de rolul lor în educația ideologică și politică a tinerilor care își unesc energia și voința spre a deveni cetățeni și comuniști devotați, cu maxime responsabilități și posibilități de afirmare.

Primăvara lui '76 se va constitui într-un veritabil și gigantic șantier al muncii tinerești, al rezultatelor profesionale bune, destinate să oglindească nivelul și intensitatea pregătirii spirituale studențești, în contextul primăverii ce a cuprins toată țara, în contextul primăverii rodnice a acestui cincinal.

MARIUS BOCERANU

RĂSFRÎNGERI

BIBLIOTECA — laborator de muncă intelectuală

Alături de frecventarea cursurilor, frecventarea bibliotecii este o necesitate indispensabilă pentru formarea studenților ca specialiști și ca oameni.

Biblioteca este un laborator de muncă intelectuală care trebuie frecventat tot timpul anului, nu numai în sesiune. Aceste fraze se găsesc incluse în „Ghidul studentului din anul I”, al studenților agronomi. Cum sint înțelese ele, citi le aplică, sint întrebări care se nasc spontan. Până la sesiune nu e chiar așa mult, cursurile se adună, vor veni zile frumoase cu aerul lor primăvăratec și cu obișnuitele plimbări. Succesele viitoare se pregătesc de acum. Știu acest lucru mulți studenți, dar mai ales: Aurelia Iancu, Iosif Pardoș, Iosif Herman, Tomel Marcu și Gavril Oia. Sint studenți ai Facultății de Agronomie, ani și grupe diferite. Pot fi găsiți ziua și seara în sala de lectură a bibliotecii. Fiecare are banca lui preferată. Cei care vin regulat la bibliotecă știu că acolo stă Ionel, acolo Petre, acolo Iosif, acolo...

Aș fi vrut să-i las să ne vorbească. Li urmăream, vedeam pe chipul lor concentrare și atenție. N-am îndrăznit să le tulbur studiul. Ani de zile aceeași bancă, același geam în sînga sau în dreapta și multe cărți. Peste ani cînd se vor întoarce cu prilejul întîlnirilor festive vor veni cu siguranță și în sala de lectură a bibliotecii pentru a da sufletului bucuria studenției, pentru a spune: „aici stătea Petre, acolo Maria și aici stăteam eu. Poate vor găsi în băncile lor alți studenți, îi vor privi cu dragoste, se vor regăsi printre ei și se vor bucura.

Ionel, Petre, Florin, Maria și alții, cărți, multe cărți; bănci preferate, muncă, multă muncă și în ochii celor care preferă legănaul somnului ei trec drept „tocilari”, „asistentul”, „papagalul”...

Lingă toate acestea îmi vine să las pe băncile lor preferate un ghiocel, semnul recunoștinței pentru munca lor continuă și fructuoasă!

LIVIU NADIȘ

PROFIL

În holul medicinei îl abordez pe Adrian Franțescu student în anul IV al Institutului de Medicină, Facultatea de Medicină Generală.

— Cînd te-ai hotărît și ce te-a hotărît să urmezi facultatea de medicină?

— Te aștepti poate să-și spun că, încă de la o vîrstă fragedă, am dorit să fac medicină. Îmi pare rău dacă te dezamăgesc, însă în anul II de liceu mă înclinam spre politehnică. De fapt, trebuie să precizez că înclinam spre partea practică a științelor exacte. Nu știu de ce, însă în anul III de liceu m-am hotărît brusc să urmez medicina.

De ce medicină? Pentru că iubesc mult oamenii și mai ales viața.

— Te rog să ne spui cîteva cuvinte despre începuturile cercului științific din care faci parte.

— În 1972 a luat ființă sub conducerea dr. I. Nagy cercul de ultraacustică din cadrul catedrei de Biofizică. Se putea înscrie orice student care dorea să-și completeze studiile prin cercetare științifică. În funcție de pasiune și dăuire, timpul urma să-și spună cuvîntul. În momentul de față în cadrul acestui cerc își desfășoară activitatea 12 studenți.

— Care a fost primul obiectiv propus de membrii cercului?

— Primul lucru pe care l-am realizat în cadrul cercului și la care am participat efectiv a fost GENERATORUL ULTRASON, bazat pe efectul de magnetostricțiune, pe care l-am adaptat la aparatura din laborator.

— În ceea ce privește cercetarea medicală, știu că există unele proiecte care au fost deja realizate, sau care sint în curs de realizare. Ce ne poți spune în acest sens?

— Desigur, căci propunîndu-ne să studiem efectele biologice ale ultrasunetelor de frecvență joasă și intensitate mică, s-au realizat experiențe deosebit de interesante, cum ar fi:

- Hemoliza diverselor grupe sanguine
- Efectul U.S. asupra dezvoltării tumorilor
- Modificări electrofonice induse de U.S. ce acționează asupra plasmiei.

— Ce planuri de viitor ai?

— În primul rînd mă voi ocupa de lucrarea de diplomă al cărei subiect va fi bineînțeles din domeniul biofizicii ultrasonice. Apoi, mă preocupă de mai mult timp problema cicatrizării plăgilor în cîmpul ultrasonic de joasă frecvență și intensitate mică. Ca să fiu mai exact, există plăgi care se închid foarte greu, sau nu se închid. Acest lucru este neplăcut, fiind un factor traumatizant pentru bolnav. Deci pentru un viitor mai apropiat aș vrea să mă ocup de această problemă.

Îl privesc pe Adrian Franțescu și gîndul mă poartă, cu ani în urmă, cînd într-un spital, boala îmi răpise pentru mult timp părinții.

EMILIA CIMPOERU
Medicină generală, anul II

Concursul „Traian Lalescu”

În cadrul acțiunilor de stimulare și afirmare profesională a studenților, concursul „Traian Lalescu” reprezintă un moment important atît pentru studenții de la Universitate cit și pentru cei de la Institutul politehnic.

În cadrul Universității concursul se desfășoară la secțiile de matematică și fizică, specificul acestora pretîndu-se la rezolvarea unor probleme adecvate pentru concurs.

Prin pregătirea în vederea concursului studenții au posibilitatea aprofundării materiei predate la cursuri, înțelegerea mai bună a chestiunilor legate de aceste probleme cit și lărgirea orizontului științific prin abordarea unei materii suplimentare care se cere în programă și care au ca scop stimularea curiozității și cercetării studenților.

Acest concurs nu se organizează doar pentru studenții foarte buni, ci e necesară o participare de masă pentru ridicarea nivelului profesional general al studenților. Anul trecut deși nu a fost o participare prea mare din partea studenților, totuși Universitatea a obținut rezultate frumoase la faza pe țară. Mă refer la premiile I, III și o mențiune la fizică și premiul II la matematică.

Anul acesta, pe linie de A.S.C., s-a organizat la Facultatea de Științe ale Naturii un concurs la gazeta cu probleme pregătitoare în vederea concursului „Traian Lalescu”. Printr-o largă popularizare a acestui concurs se are în vedere o participare numeroasă din partea studenților, mai ales că prin această participare fiecare trebuie să înțeleagă că nu are decît de cîștigat. Mă refer la o bună pregătire profesională, la contactul cu probleme noi, originale, mai dificile bineînțeles, dar care vizează și creativitatea studentului, soluții și rezolvări proprii. Este un prim pas în abordarea unor subiecte pentru cercetare științifică, pentru cîștigarea încrederii în forțele proprii.

Participînd anul trecut la acest concurs, voi da cîteva amănunte „tehnice” în ceea ce privește desfășurarea lui.

Faza locală are loc în prima jumătate a lunii martie, problemele prezentate în concurs fiind propuse de cadre didactice de la facultatea noastră, conform programei afișate la fișierul facultății.

Concursul durează 3 ore, timp în care se cere o valorificare la maximum a cunoștințelor acumulate în

sensul corelării acestora, realizării unor înlînțuriri logice, nu neapărat țînînd cont doar de căile parcurse la cursuri și seminarii.

Faza a II-a, cea pe țară se va ține probabil la Cluj și București, problemele fiind de data aceasta selecționate la nivel național de comisia care conduce concursul.

Această fază constituie nu numai un prilej pentru o și mai bună pregătire și afirmare profesională ci totodată asigură un contact larg între studenții participanți.

Faza pe țară se organizează cu 2 probe — de raționament și de calcul, fiecare pe durata de 3 ore.

Pentru asigurarea unei mai bune pregătiri și pentru inițierea în ma-

teria suplimentară, care apare în concurs, anul trecut s-au ținut cîteva ședințe de pregătire sub îndrumarea cadrelor didactice de la facultate.

Și anul acesta sintem asigurați de tot sprijinul din partea cadrelor didactice în vederea pregătirii în bune condițiuni a concursului.

În încheiere doresc ca în numele consiliului A.S.C. de la Facultatea de Științe ale Naturii să urez tuturor participanților mult succes în pregătirea și prezentarea la acest concurs.

TANASE LIANA

Facultatea de Științe ale Naturii
secretar al Consiliului A.S.C.

Conferința a XIII-a a cercurilor științifice studențești

În noua concepție de dezvoltare și perfecționare a învățămîntului superior, cercetarea științifică deține un loc deosebit de important, constituind latura de bază a integrării învățămîntului cu cercetarea și producția.

La Congresul al X-lea al U.T.C. și la Conferința a X-a U.A.S.C.R. tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că în decurs de 2-3 ani trebuie să se soluționeze toate problemele așezării pe baze revoluționare a școlii superioare, de a face totul pentru a transforma instituțiile de învățămînt în adevărate centre de cercetare și producție.

Raportarea activității științifice studențești la perspectiva noilor condiții generate de procesul de integrare, a exigențelor impuse de cîmpul revoluției tehnico-științifice a constituit și constituie o preocupare permanentă a A.S.C.

În ultimul timp au avut loc numeroase și profunde mutații cantitative și calitative în cercetarea științifică studențească. Aceste mutații se concretizează în orientarea tematicii de cercetare spre problemele concrete actuale ale economiei, științei și culturii în creșterea rezultatelor obținute în diverse sesiuni de comunicări științifice.

Desfășurată în mai multe centre universitare din țară, Conferința a XIII-a vine să concretizeze rezultatele obținute de tinerii studenți cercetători pe tărîm științific, să

evidențeze modul cum aceștia se angajează în transpunerea în practică a cerințelor cincinalului revoluției tehnico-științifice.

Centrului nostru universitar, Consiliului A.S.C. de la Facultatea de Științe Economice îi revine sarcina de a organiza a XIII-a Conferința a cercurilor științifice, a studenților economiști.

Faptul că se organizează la Timișoara se datorește și rezultatelor bune obținute de studenții timișoreni în activitatea de cercetare științifică în diversele confruntări care au avut loc între studenții economiști, ilustrînd de fapt atît munca studenților, cit și a cadrelor didactice.

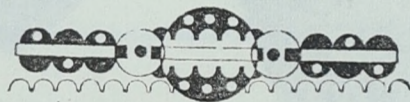
Lucrările care se vor prezenta în cadrul Conferinței sint lucrări cu caracter aplicativ.

În vederea organizării Conferinței Consiliul A.S.C. din facultate a luat toate măsurile necesare unei desfășurări optime.

Pînă în prezent s-au primit toate lucrările ce se vor prezenta în cadrul Conferinței, împreună cu conducerea facultății și biroul secției de organizare a întocmit programul Conferinței. Încă de pe acum atenția noastră se concentrează asupra acestei acțiuni de o importanță deosebită, menită să valorifice creația științifică studențească.

CONSTANTIN BABUȘ

președintele Consiliului A.S.C.,
Facultatea de Științe Economice

TIMPUL PREZENT ÎN IMAGINI

Aspect dintr-un laborator al Facultății de mecanică.

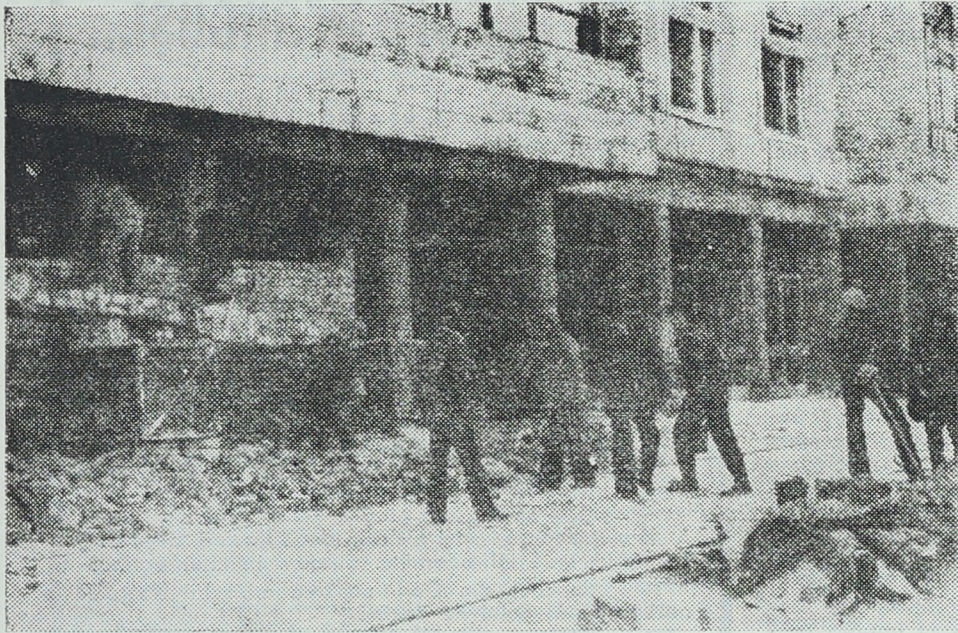

Teoria a devenit palpabilă...

Noi, studenții, și toți timișorenii de altfel, ne-am obișnuit să ne oprim privirile și pașii în fața noului edificiu al facultății de Electrotehnică ce se ridică între Universitate și Facultatea de Mecanică. Ne-am obișnuit chiar să vedem

Szentkiraly, echipe de tâmplari, zidari, armatori etc. am învățat să facem mortarul, să ridicăm ziduri de cărămidă și le facem acum cu priceperea unor specialiști".

M-am văzut dintr-o dată înconjurat

apusul agățându-se meditativ de cirligul macaralei. Și ne-am obișnuit cu tinerii entuziaști ce vin aici în timpul practicii să învețe să construiască, să construiască. I-am găsit și eu într-o zi generoasă la etajul 2 al corpului C pe studenții anul III îmbunătățiri funciare, atât de mândri de a se găsi pe acest șantier. Vin de 3 săptămâni în fiecare dimineață cu muncitorii odată și pleacă cu muncitorii odată, satisfăcuți că au mai ridicat un zid, că au mai pus o treaptă la scară, că-și văd cu ochii ceea ce minile au clădit, au înălțat. I-am întrebat cum lucrează, ce fac.

„Am fost repartizați pe echipe conduse de maiștri — mi-a răspuns Andrei

de șase-șapte tineri îmbrăcați ca pentru munca de șantier, toți grăbindu-se să-mi răspundă. Aici erau și Emilia Moldovan, secretara organizației de an a A.S.C. și Ligia Meșter, organizatoare a grupei de partid.

„Sîntem 15 studenți aici — spune Emilia — și muncim învățînd în același timp. De exemplu acum știm că o macara poate ridica o greutate de 8 tone la o deschidere a brațului de 16,5 m. Învățăm realitatea pe șantier, învățăm să ne ridicăm prin muncă”. Ligia adaugă:

„Acum înțelegem mai bine integrarea învățămîntului cu producția. Putem clarifica o serie de lucruri învățate la

facultate. Teoria a devenit palpabilă și e minunat să o vezi cu ochii, să o simți, să o frămînti cu minile”.

Și m-am uitat la zidurile ridicate de ei.

„Știi că de fapt facultatea noastră primește 11.000 lei din munca ce o depunem aici. E deci un imbold în plus — spune Ion Ene, colegul Emiliei. Iar din partea facultății munca ne este controlată, sîntem îndrumați de cadrele didactice: tovarășa șef de lucrări Stela Duvlea, conferențiar Velică Paraschiva, lector Neuhaus Nicolae.

Pe tovarășa șef de lucrări Stela Duvlea am întîlnit-o pe șantier. Se interesa de aprovizionarea cu materiale, de munca lor, de „copiii mei muncitori”.

Dar n-au uitat că sînt studenți tineri, veseli și întreprinzători: au organizat în perioada practicii „Seara anului”. Lidia Luca, Eugen Răduț și Emilia Moldovan s-au străduit să fie o seară frumoasă. Și a fost.

Dar de la Seara anului discuția a revenit iar pe șantier. Îi preocupă, se simt constructori. Văd orizontul mai departe, și știu că soarele uită pentru ei acea lumină ce le mîngîie chipurile mai aproape de cer. M-am gîndit atunci că același lucru, poate mai mult, l-aș simți de la etajul... „x” al unei noi facultăți de chimie pe care o visăm. Noii mei prieteni mi-au privit întrebători tăcerea și mi-au spus cu toții deodată:

„Să știi că nu avem exemple negative”.

Știam. De fapt nici nu mă așteptam să fie.

P.S.: Ne-a părut rău că am ajuns pe șantier în pauza în care Costică Croitoru tocmai își servea cafeaua la barul de la Mecanică.

TINTARU GABRIELA
Inginerie Chimică, anul II

Foto: CONSTANTIN DUMA

Cercetare și integrare în activitatea clinicilor veterinare

Încă din vara anului 1975 a intrat în activitate noua Clinică Veterinară de pe Calea Aradului. Aici studenții Facultății de zootehnie și medicină veterinară dispun de condiții de învățămînt, cercetare, integrare

— la un înalt nivel universitar. Clinicile veterinare dispun de un număr mare de laboratoare înzestrate cu aparatură modernă.

Un interes deosebit a depus prof. univ. emerit dr.

doc. științific M. Gluhovschi și conf. dr. ing. Marcel Năfornîță în realizarea unui laborator de reproducție model înzestrat cu aparatură modernă: microscopie, muleje, piese anatomice informaliste, folosirea lăserului în diferite cercetări. Atît în acest laborator cît și în alte laboratoare studenții își însușesc cunoștințele în totalitate, lucrînd aproape independent la o te un aparat. Tot în cadrul Clinicilor Veterinare se află bine înzestrate sălile de consultație, sălile de operație și disecție, laboratoarele de anatomie, fiziologie, parazitologie. În aceste laboratoare studenții nu-și desfășoară activitatea numai în timpul orelor de program ci ei pot să vină aici și-n timpul liber pentru a efectua muncă de cercetare. Disponînd de aceste condiții studenții Fac. de Zootehnie și Med. Veterinară și-au pus în prim plan alegerea temelor de cercetare încă de la începutul acestui an universitar. Alegerea unei teme de cercetare conține să fie una dintre sarcinile de mare importanță din viața universitară, deoarece studenții se găsesc aproape întotdeauna în fața unei răspîntii de drumuri, trebuind să aleagă între mai multe căi; în fond studenții noștri încearcă soluționarea oricărei probleme nerezolvate.

Studenții facultății noastre adună probe din teren de la diferite unități agricole pe care le prelucrează apoi în cadrul laboratoarelor. În laboratorul de nutriție animală am întîlnit pe studenții Jurca Iancu Dănuț și Miloș Stancu din anul III ai secției de zootehnie care lucrau la o temă de cercetare „Furajarea cu supernuclee lichide”. Cercetarea din cadrul acestor laboratoare ne permite să desprindem anumite tehnici, și o serie de deprinderi manuale de care vom putea dispune în producție. Studenții anului IV și V ai secției de Medicină Veterinară dispun în cadrul Clinicilor, de condiții bune de integrare.

Ei, sub coordonarea cadrelor didactice, execută supravegherea animalelor bolnave ținute sub observație, le efectuează tratamentul — iar studentul de serviciu al clinicii intervine direct în rezolvarea unor cazuri de urgențe în lipsa medicului consultant.

Dacă la Institutul Agronomic din Cluj-Napoca s-a înființat primul laborator de Zootehnie nucleară din țară, am dori, ca în viitor, și la noi să se înființeze un asemenea laborator.

I. PETRIȘ
Zootehnie și Med. Veterinară,
Anul III

Grupa, anul de studii-adevărate colective de muncă

Mi-a fost dat să aud într-o scurtă perioadă de practică și chiar și în alte locuri (amfiteatre, laboratoare, camere) diferite discuții din sînul unor grupe și al unor ani de studii. Discuții, neînțelegeri, birfă. Aceste lucruri trebuie să fie străine unor adevărate colective de muncă, unor colective studențești.

Aceste colective trebuie să fie cuprinse de un adînc sentiment de colectivism.

Colectivismul trebuie înțeles ca o atitudine a studenților față de comunitatea din care fac parte, ca o atitudine prin care și în care se realizează unitatea de scopuri și năzuințe. În viață, în practică, această atitudine se realizează prin contopirea intereselor personale cu cele generale ale grupului, prin unitate în idei și acțiuni, prin colaborare și ajutor reciproc.

În ultimii ani, datorită unor situații de conjunctură din perioadele de practică, unele facultăți au mers pe linia normei individuale. Ce relații stabilește norma individuală cu sentimentul de colectivism? Nu văd în aceste norme un lucru

rău, dimpotrivă, ele vin în sprijinul unei depline echități. Sînt cazuri cînd acest mod de lucru face să crească distanța dintre individ și colectiv. Sînt fericite cazurile cînd colectivul face acest lucru, adică aplică stimulentele negative cu acțiune pozitivă, în urma căruia individul simte nevoia de colectiv, deci începe să se cristalizeze această atitudine de colectivism. Cred în acest mod de lucru cu norme individuale, căci ele pot și trebuie să sudeze colectivele. Ajutorul reciproc, colaborarea, unitatea în acțiuni sînt expresii ale unui adevărat umanism, ale unei colegialități bine înțelese.

Anii de studii, grupele ca forme de conviețuire, sînt colective de muncă care dispun de o uriașă forță educativă și autoeducativă. În interiorul acestor colective, în interiorul anilor de studii și ai grupelor se formează idealul de om muncitor, se întărește încrederea în forțele proprii, se întărește pasiunea pentru problemele meseriei alese.

Trebuie să veghem pentru men-

ținerea grupelor și anilor de studii în acest climat numit colectiv de muncă, să nu lăsăm să se infiripeze în aceste colective individualismul, discordia, birfa sau alte sentimente care, pe lângă faptul că nu le fac nici un serviciu grupelor și anilor de studii și nici membrilor acestora, sînt încălcări grave ale moralei noastre socialiste.

Birourilor de an și consiliilor A.S.C. din facultăți cred că le revine sarcina de a milita ca aceste colective de muncă în cadrul cărora prin relațiile din interiorul lor se formează idealul omului muncitor, să devină adevărate colective care trăiesc și muncesc în chip comunist, în care să se adune noi valențe la prototipul în formare al omului multilateral dezvoltat.

Ar fi foarte frumos dacă aceste colective de muncă s-ar lansa într-o întrecere acum, înainte de sesiune, să se vadă cîte din ele își vor trece în fișa de întrecere procentul de promovare de 100%, acest indicator reliefind corectitudinea idealului de om muncitor ales.

E. NADEȘ

Coordonatele integrării

Devenită o valoare de prim ordin a tezaurului marxist-leninist contemporan, teza integrării învățămînt-cercetare-producție consacră școlii un loc eminent în viața societății, adevăratul său loc edivertiind cu claritate faptul că integrare înseamnă însuși procesul de optimizare a învățămîntului, de afirmare a sensului profund social al științei, tehnicii și culturii.

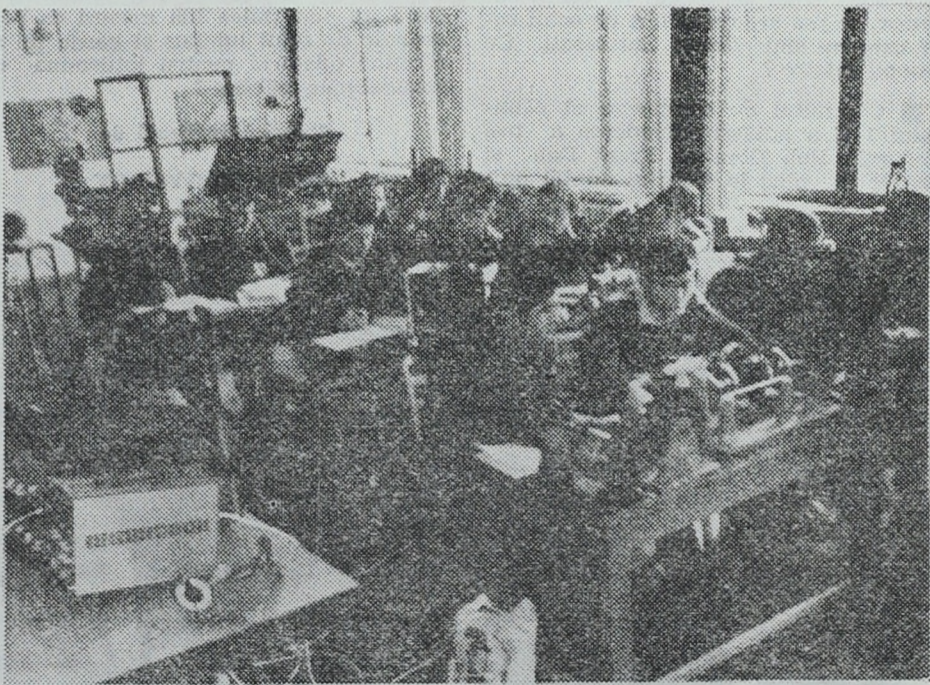
Redacția revistei noastre a adresat unora dintre cele mai competente persoane în acest domeniu următoarele întrebări :

- 1) V-am ruga să prezentați caracteristicile esențiale care au definit procesul de integrare în instituția pe care o conduceți în cincinalul 1971-75.
 - 2) Cum se va reflecta cincinalul revoluției tehnico-științifice în procesul de integrare al studenților ?
 - 3) Care latură a triunghiului învățămînt-cercetare-producție vi se par mai importantă în formarea viitorilor specialiști ?
 - 4) Unde credeți că trebuie să se situeze nivelul cunoștințelor practice ale unui absolvent în etapa actuală și de perspectivă ?
- la răspunsurile primite :

Prof. dr. doc. șt.
IULIAN DRĂCEA
Rectorul Institutului
agronomic

I
Ca urmare a prevederilor Hotărîrii Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., privind perfecționarea învățămîntului superior agricol și măsurilor stabilite prin H.C.M. nr. 23/1975, Consiliul profesoral al Institutului agronomic din Timișoara a stăruit pentru realizarea procesului de integrare și a reușit să obțină câteva rezultate pozitive care reprezintă premisele dezvoltării integrării în anii care urmează.

În primul rînd, ne-a preocupat dezvoltarea bazei materiale, care să permită organizarea unui proces de învățămînt activ, intensiv și diversificat la nivelul preocupării specialiștilor agricoli în unitățile de producție. În acest scop a fost construită Stațiunea didactică experimentală și a fost dimensionată la parametrii care să permită desfășurarea paralelă a activității de pregătire practică a studenților și a activității de cercetare științifică. În același timp, s-a avut în vedere organizarea unui sector de producție în care studenții și cadrele didactice să aplice tehnologia actuală și să elaboreze noi tehnologii cu privire la producția vegetală și la creșterea animalelor. În stațiune au fost organizate ateliere-școală pe specialități în cadrul cărora se desfășoară lucrările practice la discipline și practica studenților din anii inferiori.

În al doilea rînd, pentru ca activitatea de pregătire a studenților să poată fi realizată fără pierdere de timp și sub îndrumarea permanentă a cadrelor didactice s-au construit spațiile de învățămînt și complexul social studentesc chiar pe teritoriul Stațiunii didactice experimentale. În acest fel, organizarea și desfășurarea procesului de învățămînt, a activității de cercetare științifică și a activității productive sînt considerabil ușurate, ele realizîndu-se în condiții asemănătoare cu cele existente în unitățile de cercetare și de producție, studentul dobîndind o viziune clară asupra profesiunii sale și întreg ansamblul de cunoștințe, pe care și le însușește nu numai teoretic, ci și practic. El devine astfel un specialist care are nu numai noțiuni, ci și îndemînarea ce-i conferă stăpînirea integrală a proceselor tehnologice de producție.

II
În cursul cincinalului în care am pășit ne propunem să realizăm dotarea tehnico-materială a institutului și a Stațiunii didactice experimentale în așa fel încît procesul de integrare să se realizeze la nivelul sarcinilor tratate de conducerea partidului nostru. Disponem de un plan de dotare complet și de fondurile necesare. În aceste condiții, studenții vor avea posibilitatea să lucreze pe cele mai noi mașini și utilaje agricole, să efectueze lucrări de înaltă tehnicitate și să participe la rezolvarea planului tematic de cercetare științifică într-o măsură mai mare decît pînă în prezent.

III
La formarea specialiștilor concură în mod nemijlocit cele trei componente ale procesului de integrare — învățămîntul — cercetarea — producția. Desigur, proporțiile cu care trebuie să intervină fiecare trebuie stabilite de conducerea institutului și ale facultăților pe baza planurilor de învățămînt prin structura anului universitar. Aceste proporții nu pot fi aceleași nici pentru toți anii

de studii de la aceeași facultate și nici pentru toate facultățile unui institut. După părerea mea, nu dimensiunile laturilor triunghiului integrării definesc optimizarea procesului formativ al viitorilor specialiști, ci volumul de cunoștințe ce se transmite studenților printr-o metodologie care să le fixeze și să le facă eficiente pentru activitatea lor

viitoare. În orice caz, pregătirea teoretică fundamentală trebuie realizată cu cea mai mare exigență, deoarece aceasta este cea mai stabilă, ea conferind specialistului posibilitatea de a deveni receptiv față de toate noutățile tehnologice mereu în perfecționare în viitor. Alături de pregătirea teoretică fundamentală și tehnică stă pregătirea practică. Insușirea deprinderilor de a efectua lucrările esențiale ale unui proces tehnologic. Pentru studenții cei mai dotați, activitatea de cercetare trebuie să ocupe un loc important în preocupările lor, pentru a o îndrăgi și pentru a o face din plăcere și din convingere. Un specialist cu convingere că cercetarea științifică este principala pîrghie a progresului, va fi mereu interesat să afle

noii și să-l aplice în producție; va desfășura deci o activitate productivă în integrare cu cercetarea.

IV
Cunoștințele practice trebuie să se realizeze, în primul rînd, prin lucrările practice ce se efectuează sub directă îndrumare a cadrelor didactice la fiecare disciplină și, în al doilea rînd, prin activitatea productivă desfășurată în unitatea productivă a instituției de învățămînt superior sau în unitățile productive ale ministerului de resort.

Nivelul cunoștințelor practice ale unui absolvent trebuie să fie acela pe care îl necesită tehnologia actuală și cea pe care o prevedem pentru următorii 5-10 ani. Absolventul unei instituții de învățămînt superior nu trebuie să aibă orice fel de cunoștințe practice; el trebuie să știe să organizeze procesul de producție, să cunoască subtilitățile tehnologiilor aplicate, să știe de ce și cum trebuie realizată o lucrare, să știe să conceapă și să aplice o tehnologie nouă. Pregătirea practică trebuie realizată la nivelul pregătirii teoretice pentru că ea îi conferă absolventului siguranță, certitudine și convingere în activitatea viitoare.

Prof. dr. ing.

IOAN DE SABATA
Prorector al I.P.T.

I
— Integrarea învățămîntului cu cercetarea și producția este concepția românească elaborată de conducerea partidului și statului privind modernizarea învățămîntului superior.

Principala caracteristică a perioadei 1971-1975 o reprezintă stabilirea concepției privind integrarea, asigurarea bazei sale materiale și desfășurarea unei susținute activități pentru realizarea acestei concepții la Institutul politehnic. Trăsătura esențială a tuturor acțiunilor noastre a fost permanenta preocupare pentru ridicarea nivelului calitativ a laturilor procesului instructiv-educativ.

S-au preconizat și aplicat concepții noi privind desfășurarea cursurilor, seminariilor, proiectelor de an și diplomației și a practicii în producție. În toate aceste activități am urmărit pe lîngă desfășurarea lor la un nivel superior și mărirea contribuției personale a studentului în pregătirea sa profesiona-

lă, stimulîndu-i inițiativa, spiritul creator și elanul specific tineretului.

II
— Institutul nostru dispune de o bază materială foarte bună pentru realizarea integrării. Astfel sînt cunoscute nu numai clădirile dar și dotările: Atelierul școală și de prototipuri, Hala pilot de pe platforma AZUR, Atelierul școală și de proiectare a Facultății de construcții, Centrul de calcul și Poligonul de îmbunătățiri funciare.

Toate acestea permit concentrarea eforturilor spre elaborarea de noi tehnologii și materiale, de prototipuri de mașini și aparate necesare industriei și care în momentul de față se importă. În acest sens activitatea de cercetare-proiectare a cadrelor didactice și stu-

denților se va încadra în efortul general al industriei noastre pentru a folosi cu maxim de eficiență minunatele realizări ale științei.

III
— După părerea mea nu există o gradare în triada învățămînt-cercetare-producție. Cele trei elemente sînt într-o legătură indisolubilă, nu trebuie separate și nici ponderate. În perioada școlarizării studentul este obligat să-și însușească cunoștințele necesare din toate cele trei laturi ale procesului de învățămînt din care, subliniez, fac parte integral.

IV
— O dată cu absolvirea unei facultăți inginerul nu încheie procesul de acumulare a cunoștințelor, așa spune de a învăța atît probleme teoretice cît și practice.

În facultate a primit elementele necesare pentru a contribui la procesul de creație tehnică. Aceste elemente sînt și de natură teoretică dar și cu caracter practic.

Abordarea însă, în activitatea inginerescă, a unor probleme la nivelul industriei moderne cere din partea inginerului o continuă perfecționare teoretică și practică.

Așadar, ca să răspund direct la întrebare, consider că nivelul cunoștințelor practice ca și a celor teoretice trebuie să asigure o încadrare rapidă a tinerilor absolvenți în circuitul de creație a tehnicii românești.

COORDONATELE INTEGRĂRII

Prof. dr. doc. PIUS BRANZEU
Rectorul Institutului de medicină

1. Procesul de integrare, într-o evaluare globală, trebuie considerat sub cele două aspecte principale ale sale, de integrare interdisciplinară și de integrare largă, a învățămîntului cu cercetarea și producția. În ceea ce privește integrarea interdisciplinară, în cincinalul 1971-1975, la Institutul de medicină din Timișoara, au fost înregistrate progrese importante, atât pe plan orizontal, între diferitele discipline ale aceluiași an de studii cit și pe plan vertical, între preclinic și clinic. Cit privește integrarea învățămînt-cercetare-producție, învățămîntul medical se află într-o situație privilegiată deoarece pregătirea studenților din anii mari în serviciile de spital are o veche tradiție. Ca realizări în plus, în cincinalul care a trecut, se pot remarca stagiile de spital încă din primii doi ani de studiu, extinderea stagiilor la policlinici și dispensare, cit și stagiile făcute la circumscriptiile rurale. Acestea din urmă au fost inițiate la institutul nostru și generalizate, apoi, în toată țara.

2. În cincinalul revoluției tehnico-stiințifice procesul de integrare se va reflecta printr-o participare mai activă a studenților la propria lor pregătire, prin îmbunătățirea metodelor de predare și a metodologiei stagiilor de spital, cit și prin antrenarea mai largă a studenților la cercetarea științifică. De asemenea, se va trece la extinderea internatului, în sensul ca un număr mai mare de studenți să beneficieze de această admirabilă formă de învățămînt. Dorița noastră este să favorizăm prin toate mijloacele studiul individual, care rămîne la baza pregătirii viitorilor medici. Pe această linie vom lărgi baza cabinetelor audio-vizuale actuale și vom depune toate eforturile pentru înființarea unui centru de autoinstruire dirijată care reprezintă, după părerea noastră, o inovație foarte promițătoare în învățămîntul medical. În ceea ce privește extinderea internatului, aceasta apare ca o necesitate stringentă.

3. Dintre cele trei laturi ale triunghiului învățămînt-cercetare-producție cea mai importantă este, fără îndoială, învățămîntul. Obiectivul învățămîntului superior este acela de a forma cadre de specialitate. Aceasta înseamnă oameni care să știe să gîndească, să aibă o bună pregătire teoretică, o pregătire practică corespunzătoare, oameni dornici de mai bine, care să se pregătească în continuare, în ritmul dezvoltării actuale a tehnicii și științei. Integrarea, din acest punct de vedere, înseamnă o mai bună acordare a tuturor elemente-

lor care intervin în învățămînt. Sub aspectul importantei pe care o au în pregătirea viitorilor medici, cele trei laturi ale triunghiului se situează în ordinea următoare: învățămînt, stagii în producție, cercetare.

4. În medicină se merge spre stabilirea unor baremuri privind cunoștințele și manevrele de ordin practic pe care trebuie să și le însușească un student în cursul anilor de facultate. Acest barem trebuie alcătuit în așa fel ca studentul să poată fi util producției imediat după absolvire. Dar aceasta nu înseamnă ca studentul să practice la nesfîrșit unele manevre pe care el trebuie numai să le cunoască și care în activitatea de ocrotire a sănătății publice vor fi efectuate de cadre medicale auxiliare. În perspectivă, pentru o mai bună pregătire practică și pentru a se evita aglomerarea în serviciile cu patură este de dorit ca să se lărgească baza clinică, eventual ca ea să cuprindă și spitalele mari județene. Acestei probleme trebuie să i se acorde toată atenția, în condițiile creșterii actuale a cifrei de școlarizare.

Conf. PETRU STANCIU
Rectorul Universității

În baza Hotărîrilor plenarei C.C. al P.C.R. din 18-19 iunie 1973 și a indicațiilor date de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința pe țară cu activul de partid și cadrele didactice din învățămîntul superior, la Plenara comună a C.C. al P.C.R. și Consiliului Superior al Dezvoltării Economice și Sociale, și al Congresului al XI-lea al P.C.R., la toate facultățile Universității din Timișoara au fost luate măsuri pentru realizarea integrării învățămîntului cu cercetarea și cu producția, în formele și modalitățile specifice acestora.

Referindu-ne la rezultatele obținute pe linia integrării în cincinalul 1971-1975, arătăm în primul rînd că dacă pentru celelalte profiluri de învățămînt a existat o experiență în domeniul legării procesului de instruire de cel productiv, pentru învățămîntul universitar și în special cel umanist integrarea reprezintă într-o mai mare măsură o activitate nouă, dificilă din punct de vedere al găsirii formelor adecvate în fiecare situație și pentru fiecare specialitate, dificultate amplificată în instituția noastră și de structura eterogenă a speciali-zărilor.

Această situație a generat o perioadă mai lungă de căutare. A trebuit să învingem conservatorismul manifestat prin apărarea vechilor forme, antrenînd în activitatea de căutare majoritatea cadrelor didactice și chiar și pe studenți.

Drumul nu a fost lipsit de greutăți, ajungîndu-se uneori la actualele forme prin abordarea inițială a unor acțiuni simple, rudimentare, care apoi au fost treptat perfecționate sau chiar înlăturate, formîndu-se astfel concepția asupra procesului de integrare care se distinge nu numai prin complexitate ci și prin caracterul ei unitar dat de țelul final al satisfacerii comenzilor mereu noi ale procesului de construcție economică și social-culturală a țării.

Cea mai însemnată consecință a măsurilor luate l-a constituit ridcarea nivelului general de pregătire al studenților, concretizat în rezultatele de la an la an mai bune la examene și diferite manifestări profesionale și științifice studențești și în aprecierile din ce în ce mai bune asupra activității pe care o desfășoară absolvenții noștri.

În cadrul procesului de integrare au fost realizate și importante valori materiale prin sprijinul substanțial acordat procesului de producție în cadrul cercetării științifice contractuale cu caracter aplicativ, ca de pildă:

- Aplicarea tehnologiei C.I.F. în industria prelucrării lemnului (I.P.L.);
- Obținerea monocristalelor de halogenuri alcaline (I.F.A.);
- Obținerea și folosirea plamei în tehnologia metalelor (I.S.I.M.);
- Modelarea matematică a profilurilor (Electroimis) etc.

De asemenea au fost realizate valori materiale și în cadrul atelierelor-școală, ajungîndu-se ca în anul 1975 valoarea producției realizate în aceste ateliere să se cifreze la peste 2.000 lei pe cap de student.

Rezultat al acțiunilor de integrare îl constituie și contribuția la îmbogățirea tezaurului cultural și științific național prin lucrările elaborate sau în curs de elaborare mai ales cu referire la această parte a țării, cum ar fi:

- Dicționarul toponimic al Banatului;
- Dicționarul și atlasul graiurilor germane din Banat;
- Cercetări folclorice și etnografice în Banat;
- Monografia Topolovățul Mare etc.

II

Realizările pozitive obținute pe linia integrării în ultimii ani nu sînt încheiate. Sistemul este perfectibil iar măsurile întreprinse se vor amplificate și perfecționate în cursul cincinalului 1976-1980. Integrarea nu se rezumă la o schemă organizatorică, ea este o activitate vie care antrenează în permanență atît personalul didactic cit și studenții.

Se impune astfel luarea de măsuri pentru îmbunătățirea bazei materiale a laboratoarelor, a atelierelor-școală, a întregului proces de învățămînt mai ales ca urmare a înființării unităților de producție și cercetare în lumina prevederilor decretului recent aprobat de Consiliul de Stat.

Avem în vedere crearea de noi laboratoare fonetice și realizarea unei instalații de televiziune cu circuit in-

chis pentru familiarizarea studenților cu cele mai moderne mijloace de instruire audio-vizuală: crearea unui laborator central de calcul, bine dotat, prin unificarea aparatului dispersate în prezent la diferite discipline, care să poată asigura odată cu pregătirea la un nivel mai ridicat a studenților și o asistență de specialitate corespunzătoare pentru eventualele solicitări ale producției.

Avem în vedere de asemenea și înlăturarea deficiențelor existente în atragerea și antrenarea unui număr mai mare de studenți la activitatea de cercetare științifică alături de cadrele didactice, în scopul realizării pe această cale a unui alt important deziderat al învățămîntului integrat, acela de a crea specialiști cu spirit de căutare științifică creatoare, promotori a tot ce este nou în orice domeniu de activitate. Aceasta se va putea realiza - evident - numai prin acțiuni susținute și din partea consiliilor U.A.S.C., care vor trebui să depună mai multă stăruință pentru antrenarea studenților nu numai la participarea în cercetare, ci și la inițiativa în această direcție.

III

Legarea cit mai organică a școlii superioare de viața economică și socială, de producția materială și spirituală, cerința fundamentală a modernizării sistemului de învățămînt se poate realiza numai prin contribuții egale a fiecăreia din cele trei laturi ale integrării în pregătirea viitorilor absolvenți.

Nu mai pe această cale se poate realiza formarea unor specialiști bine instruiți teoretic, cu un larg orizont științific, cu bogate cunoștințe asupra problemelor pe care le ridică activitatea practică, militanți fermi și hotărîți în promovarea a tot ce este nou și util în specialitatea pentru care s-au pregătit.

Pentru realizarea acestui deziderat, fiecare latură a triunghiului „învățămînt-cercetare-producție”, este la fel de importantă. Matematic vorbind, acest triunghi trebuie să fie echilateral. Neglijarea uneia dintre laturi transfo mă triunghiul în segment de dreaptă, introducînd unilateralitate cu consecințe nedorite în formarea specialistului de mine.

IV

Cu privire la nivelul cunoștințelor practice ale absolvenților în prezent și în perspectivă, trebuie arătat că el reprezintă de fapt o soluție a problemei de integrare, în sensul asigurării unei asemenea pregătiri incît absolventul să se poată încadra cit mai rapid și cit mai organic în procesul de producție la locul de muncă la care este repartizat.

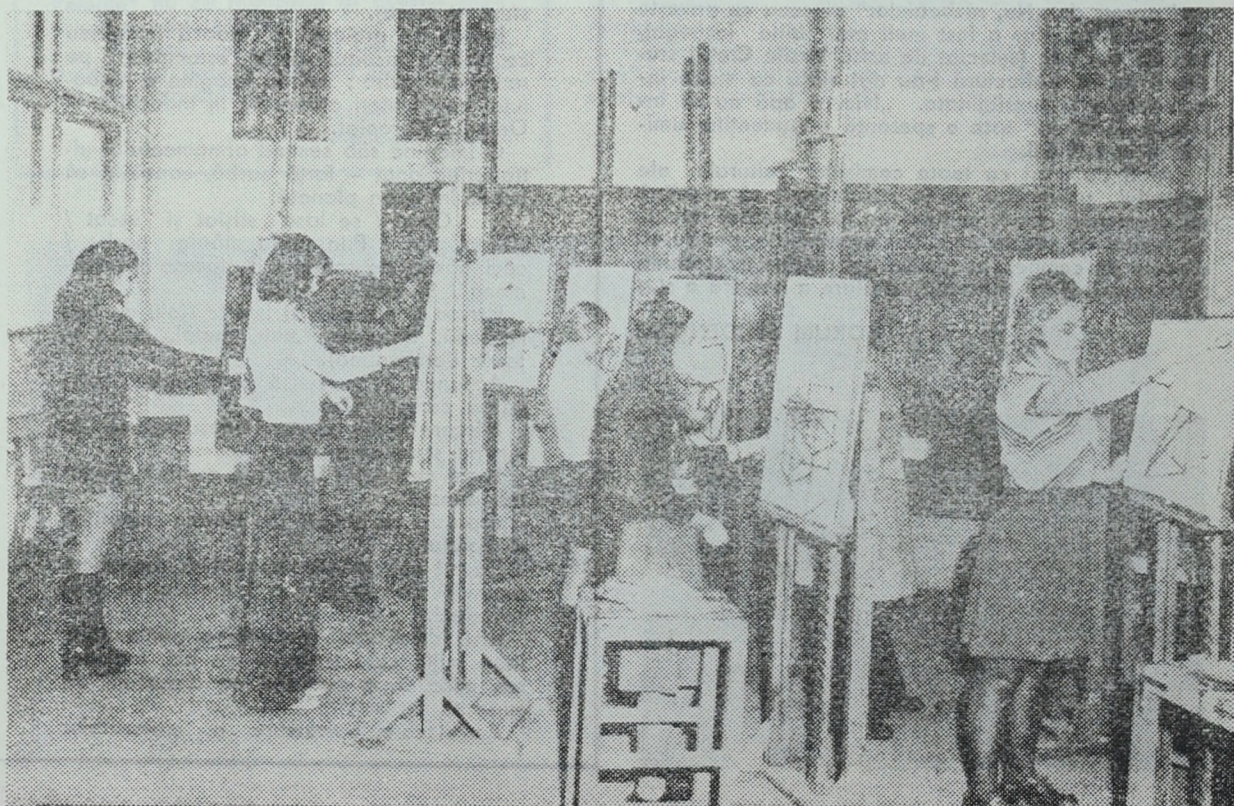
Această cerință presupune cunoaștere profundă a problemelor pe care le ridică producția și o pregătire practică cu profil larg care să includă neapărat și latura social-politică.

Majoritatea absolvenților, prin natura muncii lor, vor fi puși în situația de a conduce colective de muncă în industrie, agricultură, învățămînt etc. De modul în care vor reuși să mobilizeze colectivele respective în vederea realizării obiectivelor ce le vor sta în față, depinde în mare măsură realizarea profesională proprie a fiecărui absolvent.

Fără a se formula critici la adresa activității A.S.C. din Universitate - substanțial îmbunătățită în ultima perioadă - considerăm că este necesară în continuare o îmbunătățire a conținutului ei și mai ales cuprinderea tuturor studenților în activitatea organizației.

Răspundere pentru această muncă revine și cadrelor didactice, însă este necesar a se sublinia că A.S.C. trebuie să devină atelierul școală al practicii politico-ideologice a studenților.

Pașii realizate de NICOLAE CORA

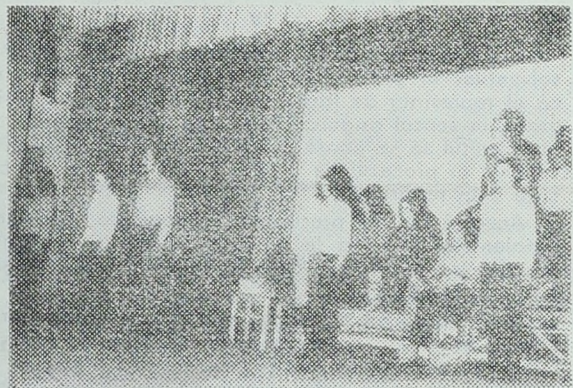
Prilejul unei ample manifestări culturale

Trecerea în revistă a formațiilor artistice studențești din centrul universitar Timișoara a prilejuit (dincolo de competiție) o amplă manifestare culturală. Au evoluat în fața comisiei de vizionare (și a publicului format din studenți) coruri (corul Facultății de mecanică, corul mare al Universității, corul Menestreliei, Orchestra de cameră a Facultății de muzică) folkști (Vască Virgil - I.M.T., Petrică Sirbu - I.P.T., Simion Popa U.T., Victor Geoarceanu - U.T., Radu Crisnic - U.T., Olimpiu Ureche - I.P.T., Roland Gherasim - I.M.T., Irina Marcov - I.P.T., Silvia și Ion Mihalca - I.P.T.) grupurile folk (Grupul „M” - I.P.T., grupul „Orizont” - U.T.) brigăzi (Scalpelul - I.M.T., Puicuța albă - I.A.T., „Freza și caria” - I.M.T.), formații de teatru (în limba română, maghiară, germană, sârbă), ansambluri folclorice (I.P.T., I.M.T., I.A.T., Doina Timișului) și formații de estradă (I.P.T., Casa de cultură a studenților, I.M.T., U.T.).

Revelațiile acestei manifestări culturale au fost: „Doina Timișului” (cu spectacolul „Omule, Pomule” și spectacolele de teatru „Nu, războaielelor” (Casa de cultură) și „Nici o apă nu se întoarce decît nor” (I.A.T.).

„Omule, Pomule”, prin calitatea sa artistică a fost (printre altele) o replică la celelalte spectacole folclorice care din cauza lipsei de originalitate au căzut în „păcatul folclorizării”.

Brigăzile nu s-au ridicat la nivelul așteptat. În programul prezentat de aceste formații au fost ușor

sesizabile nepotrivirile dintre texte și fondurile muzicale și nu au fost aduse pe scenă în suficientă măsură aspectele esențiale ale vieții noastre de organizație.

La fel este în privința calității și situația spectacolelor date de formațiile de estradă. (Dacă ar fi fost îndrumate de specialiști altele ar fi fost rezultate).

La muzică folk s-a remarcat Petrică Sirbu, Irina Marcov și grupul Orizont. Ceilalți concurenți nu au convins asupra originalității lor (chiar dacă toți cei ce au concurat au foarte bune calități vocale, sau ciupecu cu virtuozitate corzile chitarei).

„Nici o apă nu se întoarce decît nor” nu a fost mai presus de „Nu, războaielelor” în ceea ce privește originalitatea, dar a fost mult mai bine încheșat, textului folcloric (selectat de asist. Vasile Crețu) studenții de la arhitectură i-au dat viață cu multă ingeniozitate și sensibilitate. „Nici o apă nu se întoarce decît nor” este o speranță a studenților timișoreni la F.N.A.S.

Ar fi de dorit ca toate comisiile culturale ale centrului universitar să se străduiască să întrețină un asemenea climat cultural pe tot parcursul anului, nu numai cu ocazia anumitor evenimente, pentru că dincolo de competiție, pentru noi rămîne interesantă și necesară viața culturală ca atare a noastră a studenților.

FORUM STUDENȚESC

Trecerea în revistă sa F.N.A.

Între 19 și 26 februarie Timișoara a avut loc trecerea în revistă a formațiilor artistice studențești existente la facultățile de mecanică, de chimie, de științele medicale și altele. Această manifestare amplă, care a avut ca scop evidențierea potențialului artistic studențesc, a reunit aproximativ 600 de studenți, văzuți ca o manifestare gresului Educației Politice și Culturale și ca un omagiu adus scriitorilor și artiștilor la cîștigarea independenței noastre naționale. Prin caracterul angajat, prin rîndul coruri, brigăzi de muzică ușoară, estradă populară, ansambluri folclorice reprezentative ale instituțiilor de învățămînt, Institutului de Medicină, Institutului de Fizică și Casei de cultură „Vrem pace pe pămînt”, „Plantele cresc în război”, „Vrem pace pe pămînt”, „Plantele cresc în război” și „Plantele cresc în război”.

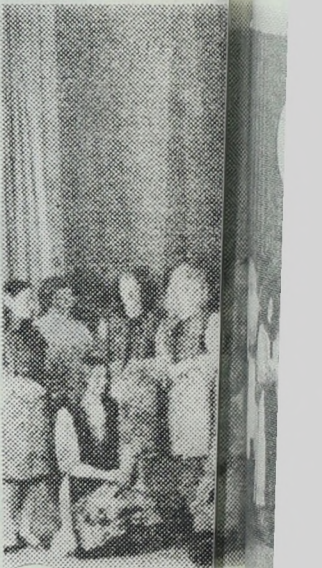
Pe scena Casei de cultură a studenților s-au rîndat coruri, brigăzi de muzică ușoară, estradă populară, ansambluri folclorice reprezentative ale instituțiilor de învățămînt, Institutului de Medicină, Institutului de Fizică și Casei de cultură „Vrem pace pe pămînt”, „Plantele cresc în război”, „Vrem pace pe pămînt”, „Plantele cresc în război” și „Plantele cresc în război”.

Pe scena Casei de cultură a studenților s-au rîndat coruri, brigăzi de muzică ușoară, estradă populară, ansambluri folclorice reprezentative ale instituțiilor de învățămînt, Institutului de Medicină, Institutului de Fizică și Casei de cultură „Vrem pace pe pămînt”, „Plantele cresc în război”, „Vrem pace pe pămînt”, „Plantele cresc în război” și „Plantele cresc în război”.

Tineretea, elanul, dorința de progres, adesiunea tineretului față de politica Partidului Comunist, găsit încă odată conștientizarea și asumarea șase seri ale trecerii în revistă.

Brigăzile artistice de stomatologie și Medicină, agronomie și Casei de cultură, entuziasmul fermă a studenților care contravin normelor sociale.

Formațiile de muzică trecerii în revistă a studenților care ne amintesc de mînaștii, în zilele de prudență a țării Politice și Culturii.

ELEONORA DUMESCU
Lucrul care a plăcut cel mai mult este spectacolul „Omule, pomule” al Casei de cultură. A fost cel mai bine prezentat.

VASILE GHIBU (Medicină)
În citeva seri la trecerea în revistă a formațiilor artistice a centrului nostru universitar, specialist în probleme culturale, cum au evoluat formațiile de muzică ușoară, și grupurile folk și ansamblurile folclorice, I.A.T.-ului, atît formațiile de teatru, cît și formațiile de estradă I.A.T.-ului.

MARIANA SONTIU (Fizică)
Prezentată de modul în care a evoluat viața culturală a studenților la F.N.A.S. Un efect de

„Nu, războaielelor” viziune originală

Incluzînd piesa „Nu, războaielelor” scenariu și regie Petre Ilieșu în formula deja cunoscută a teatrului „Bred & Puppet”, vom vedea că spectacolul prezentat pe scena Casei de cultură a studenților nu mai constituie un experiment singular.

Genul în sine a fost rareori adoptat pe scenele noastre, astfel că reprezentarea acestei piese constituie nu numai o premieră în teatrul studențesc, ci implică pe departe, rodul generos al ineditului.

Dacă opinia acceptată este că teatrul nu poate elimina cuvîntul - ca mijloc de expresie fundamental - nu este mai puțin adevărat că teatrul actual caută deschideri proaspete (în special teatrul tînr) capabile să implice publicul. Și aici intervine în mod hotărîtor calea imaginii - imagine solidă, imaginea într-o continuă schimbare ce te obligă să participi efectiv la cele ce se întîmplă pe scenă.

Astfel, Petre Ilieșu, abordează tema războiului, a îngrijorătoarei curse a înarmărilor ca motiv pentru un inedit spectacol. În viziune originală el oferă publicului un gen nou - genul în care teatrul tradițional este prezent doar prin monolog.

Textul - de fapt este vorba de 5 poeme - constituie în același timp și atmosferă și mesaj.

Însoțit de proiecții, el crează imaginea ce abia a început să se estompeze pe retinele noastre; oribila imagine a războiului cu trimiteri apropiate în Indochina și Orientul Apropiat.

O imagine sub semnul armamentului ultraperfecționat - forță oarbă, capabilă să ucidă întreaga planetă.

„...Cerule / se lasă sfișiat și uscat / și-mprăștiat / Prin toate mările oarbe / căci păsări de scrum / îl clocesc și-l mînîncă / înainte de zi...”

Într-un decor arid și haotic (folii de polietilenă, bidoane, lemn, metal, pinză - toate de-a valma).

Ațiunea propriu-zisă o constituie mișcarea personajelor.

Mișcare lentă, mișcare descompusă la lumina stroboscoapelor.

Locul cuvîntelor îl va lua expresia; gestul, dansul.

Expresia ca strigăt de alarmă împotriva războiului;

Gestul ca protest împotriva freneticii înarmări, ca atitudine a tineretului de pre-tutîndeni.

Este, dacă vreți, includerea pantomimei între mijloacele teatrului de azi, includerea mișcării, a dansului ca argument de sugestii.

Amestecare, bulversare a elementelor

scenice, unde forma, decorul, lumina, sunetul, organizarea volumelor și spațiului, vor avea, în lipsa cuvîntului, sarcina afirmativă.

„Sistemul de descompunere al acestui teatru, în sugestie ne spune Petre Ilieșu - este un conglomerat de procedee inedite care urmărește nu neapărat șocul”.

La care adaug, că teatrul ca act al prezentului, în căutare de forme noi de exprimare, poate lua și forma unui spectacol aparent dezordonat (o „dezordonare” în sensul „Cine-verte”-ului), el avînd menirea unui fond, al unui demers spre a comunica. Astfel menirea sa revine în a explica și a „se adăuga existenței noastre”.

Bineînțeles, referindu-ne la piesa „Nu, războaielelor”, este riscant să facem o apreciere definitivă pe marginea unui spectacol insuficient lucrat, neconcludent prin însăși „amatorismul” său.

Între cei de pe scenă, mi s-au părut convingători doar Carmen Pădure și Mircea Moțoc. De asemenea insuficienta concentrare a spectacolului, au condus prin stereotipul mișcării scenice la o oarecare oboseală a retinei.

„Se lucrează încă în acest sens și se speră ca viitoarea reprezentare - pînă la Festival - să aducă un spectacol omogen, mai încheșat în succesiunea ciclurilor. De asemenea decorul și costumele vor fi revăzute - încheie regizorul.

În final, nu pot decît să urez succes acestei formații care - sint sigur - pierzînd în zilele care au mai rămas pînă la festival „amatorismul” firesc, va duce pe scena clujană un spectacol inedit ca mesaj și formulă de expresie.

VALENTIN VIȘAN

...sau avanpremieră ...M. S.

Punct de vedere

În general corurile Menestreliei și corul Universității s-au prezentat onorabil. De asemenea și orchestra de cameră a facultății de muzică.

Totuși, unele lucrări nu au fost finisate suficient. Se putea și mai bine dacă avem în vedere posibilitățile corului Menestreliei.

De asemenea, „Răsărit frumos” madrigal de L. Marenzio, a fost o lucrare bine interpretată din punct de vedere tehnic, dar până la o interpretare artistică mai era puțin drum.

Lucrările din repertoriul Negro - spirituals, au fost piese de efect, dar din cauza pianului dezacordat (ar trebui să se țină seama de aceasta) n-au putut fi acompaniate.

Corul Universității a prezentat lucrări bine puse la punct, exemplu: „Dorurile mele” de S. Sarkizov, „Cintec studențesc pentru partid” de R. Palade. Tot în legătură cu corul Universității-aș putea sesiza insuficiențe în ceea ce privește ținuta și componența.

Și orchestra de cameră s-a prezentat bine cu excepția unor momente în care decalajele între instrumente erau ușor sesizabile. Bine au fost interpretate: Suita concertantă pentru flaut de G. F. Telemann, Miniaturi pentru orchestră de coarde de S. Ilin. Partea I-a din Simfonia a III-a de I. M. Bartoldy a dovedit nesigurantă în execuția tehnică.

CLAUDIU DRAGOTA

„Pământ și apă”

Spectacolul de teatru al Universității, „Pământ și apă”, a fost mai puțin înțeles și, deci, nu a făcut din asistență o cutie de rezonanță. În schimb, a lăsat impresia de inedit și autentic. A fost un spectacol care a mizat pe mesaj și pe modalitatea de exprimare, dar nu a convins în totalitate că trăiește ca spectacol, că are o viață a sa tocmai din cauza unei excesive încercări de concentrare care a „închis” spectacolul și a estompat firescul succesiunii scenice.

Spectacolul, deci, a dorit să indemne la meditație și, în același timp, să fie meditație.

Versurile din Scrisoarea III (din care s-a căutat eliminarea a ceea ce este discursiv în ele) nu au fost coborâte la condiția de pretext parodistic. Chiar dacă spectatorii au avut impresia unei împietăți față de textul eminescian (Scrisorile au fost, totuși, satire), intenția realizatorilor spectacolului a fost aceea de a face din aceste versuri impulsul pentru un modrain (moment dramatic interior).

Obiecția capitală care se poate aduce este aceea că, din cauza unei excesive concentrări, legătura organică dintre structurile spectacolului s-a lăsat greu sesizată, în dauna unității lui și a clarității mesajului.

Făcându-i-se necesare îmbunătățiri, „Pământ și apă” ne-ar putea oferi prilejul unui spectacol studențesc de excepție.

B. MIRCEA

Filologie, anul II

Interviu cu Vasile Crețu

ASISTENT UNIVERSITAR

- În calitate de realizator al spectacolului, „Omule, pomule” ce ne puteți spune despre geneza acestui spectacol?

- Spectacolul s-a născut din dorința și strădania de a valorifica în adevăratul înțeles al termenului, structurile ideatice definitorii ale culturii folclorice. Realizatorii lui (toți membrii ansamblului îndrumați cu profesionalitate de Emilian Dumitru) au înțeles un lucru esențial: a urca folclorul pe scenă înseamnă de fapt, a-l înălța, a nu-l degrada prin artificializare.

- Care este ideea fundamentală a acestui spectacol?

- Că omul spațiului folcloric românesc nu numai cântă și dansează, ci în primul rând gindește la rosturile lui în lume și istorie, că acest om își ordonează întreaga existență în perimetrul valorilor. Că drumul dinspre mitos spre logos s-a împlinit sub auspiciile demnității iar simbolul popului vieții este tocmai semnul ascensiunii și al devenirii.

- Răspunsul acesta a făcut inutilă întrebarea „de ce a fost intitulat acest spectacol „Omule, pomule”. De aceea permiteți-mi să vă întreb în ce constă autenticitatea acestui spectacol, în ce măsură este el o probă și o realizare remarcabilă?

- Toate piesele și secvențele spectacolului sînt varianta scenică a unor manifestări folclorice autentice. Am avut în vedere apoi logica desfășurării folclorice, adevărul că manifestările ceremoniale își au propria lor regie internă. În consecință am renunțat atît cît s-a putut la regizarea din afară a spectacolului.

- De ce este dată unitatea spectacolului, (avînd în vedere cele trei momente ceremoniale din structura spectacolului: alaiurile carnavalești, mătcălaul și colindatul)?

- De structura internă a celor trei momente, care toate, au la bază îngemănarea dintre liric și carnavalesc, de joncțiunea dintre ipostaza individuală și cea comunitară a omului.

- Cum spuneam, orice fapt folcloric are nu numai virtuți spectaculare, ci în primul rînd o semnificație. Am dorit deci să relevăm tocmai aceste semnificații.

- Ce ați avut permanent în vedere cînd ați efectuat selecția textelor pentru acest spectacol?

- Valoarea lor.

- Ce ne puteți spune despre „Omule, Pomule” nu ca realizator al acestui spectacol, ci ca spectator?

- Această calitate mă obligă să gîndesc și nu doar să aplaud salturile atletice ale dansatorilor.

MIRCEA BIRSILA
Filologie, anul II

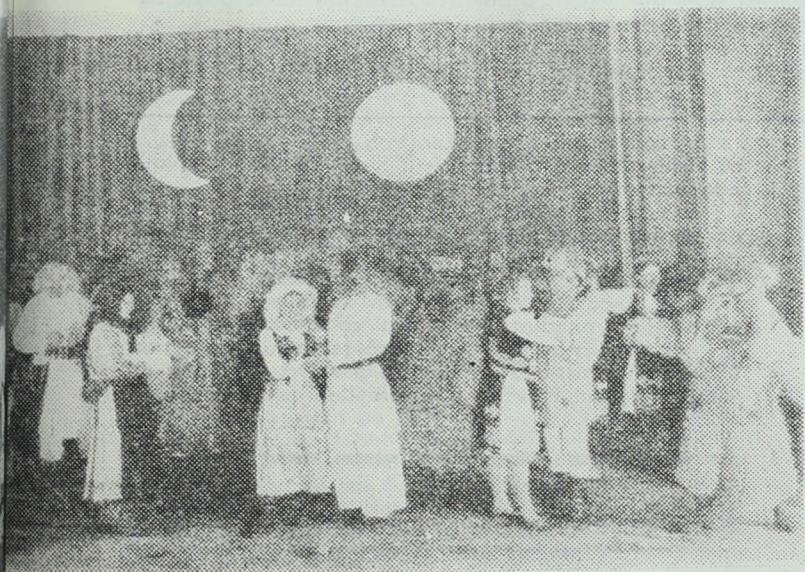
Și dacă prin „Bălcescu” formația de teatru a Institutului de medicină a prezentat un moment din lupta poporului împotriva oprimării, dacă prin „77 asaltul redutei” echipa de studenți actori a Facultății de științe ale naturii din cadrul Universității au omagiat jertfele pe care ne-am înălțat cîntul de libertate, dacă formația de teatru în limba germană a Casei de cultură ne-a dovedit că „Plantele cresc în sus” asemenea sondelor și barajelor, formațiile Facultății de construcții din cadrul Institutului politehnic și ale Casei de cultură a studenților prin spectacolele „Nici o apă nu se întoarce decît nor” și „Nu, războaielor” au ridicat problema responsabilității omului față de semenii săi. Să spunem nu, atunci cînd soarele începe să se întunece, să nu lăsăm soarele să se întunece, să nu lăsăm copiii să plîngă, să nu acceptăm ciuperci distrugătoare pe pămînt, să spunem nu, armelor și inarmării.

În ultima seară a trecerii în revistă - folclorul.

Formațiile Institutului de medicină, Agronomie, Politehnica s-au întrecut în virtuozitate. Ansamblul „Doina Timișului” s-a remarcat printre altele prin autenticitatea spectacolului „Omule, pomule” și calitatea deosebită a momentelor lirice realizate. Valorificînd piese etnografice și folclorice culese de membrii ansamblului direct de pe teren precum și cîteva piese de valoare din arhiva de folclor a Universității Timișoara, ansamblul „Doina Timișului” a Casei de cultură a studenților a creat momente de adevărată revelație artistică. În urma viziunilor formațiile selecționate pentru participarea la Festivalul Național al Artei Studentești își continuă în ritm susținut activitatea, îmbunătățind, finisînd repertoriile în vederea confruntării la nivel național din luna aprilie.

CORCHEȘ CARMENCITA

Vicepreședintă a Consiliului U.A.S.C.
din Centrul universitar Timișoara

împletirea dintre prezent și viitor, totul pe fondul muzical al „Una galina blanca”.

MARCELA SORECA (Filologie): Interesantă ideea de a se cînta muzică simfonică începînd cu orele 22,30! Dar nu și cea mai fericită. Căci au avut de pierdut atît interpreții cît și spectatorii. Muzica lui G. F. Telemann merita o altă atmosferă (este într-adevăr greu să cînti atunci cînd îți faci concurență scîrțitul scaunelor și zgomotul pașilor celor care părăsesc sala). De remarcat diversitatea pieselor abordate de corul de cameră „Menestreliei” (De la madrigal la negrospirituals).

VIORIEL BOLDUREANU (Membru al juriului): Spectacolul „Omule, pomule” oferă un text folcloric în plenitudinea sa, este construit după structurile intime ale creației folclorice. Ideea centrală a acestui spectacol este susținută cu argumente nefictive (nu a fost nevoie de artificiu) realizînd o imagine unitară în jurul unui simbol. Selecția materialului a fost făcută de asistentul V. Crețu, care a dovedit multă pricepere și pasiune.

Centrul universitar a avut în revistă a formațiilor studențesci la nivelul facultăților, și al Casei de cultură a studenților. Aș putea să evidențiez un număr de studenți amatori. Prezentarea pregătirea Centrului Cultural Socialiste a 100 de ani de existență în revistă a evidențiat ținută artistică a repertoriilor. Studenților s-au prezentat formații de dans, colective artistice, colective artistice agronomice, Institutului Politehnic, Universității. Titluri ca: „Nu, războaielor”, „Nu, războaielor”.

Formațiile de studenți au prezentat în revistă a formațiilor studențesci la nivelul facultăților, și al Casei de cultură a studenților. Aș putea să evidențiez un număr de studenți amatori. Prezentarea pregătirea Centrului Cultural Socialiste a 100 de ani de existență în revistă a evidențiat ținută artistică a repertoriilor. Studenților s-au prezentat formații de dans, colective artistice, colective artistice agronomice, Institutului Politehnic, Universității. Titluri ca: „Nu, războaielor”, „Nu, războaielor”.

Ce citesc studenții

Între alergăturile zilnice: cămin, cantină, facultate, iar cămin, cantină, teren de sport, bibliotecă etc., îți mai găsești timp și pentru tine. **Există o necesitate intimă de a citi, de a-ți apleca privirea spre ideile cărora o minte omeanească a reușit să le dea o formă sensibilă, artistică.**

Să lăsăm loc gândurilor, ordinea fiind pur întâmplătoare.

„A citi — în ce măsură sensul acestui infinitiv implică felul nostru de a fi, putem spune, cu inevitabilul risc al repetiției, că nu știm exact; dar acest lucru se întâmplă și trebuie să-i acordăm atenția cuvenită”. (Marcel Bunică, *Economia Industriei I.*)

„Citesc ca să cunosc: vreau să cunosc ca să pot înțelege și doresc să înțeleg ca să știu să trăiesc. Poate, după experiența anilor, cartea e rodul cel mai fertil pentru sămînța dorinței de cunoaștere”. (Hașegan Flaviu, *Electro.*)

„De ce citesc? Din pasiune. Din pasiune pentru literatură. Am considerat întotdeauna cărțile ca fiindu-mi cei mai buni prieteni, care nu mă trădează niciodată”. (Cuticar Doina, *Medicină generală, I.*)

„Pentru mine cititul cărților e o necesitate, pentru alții e o plăcere. Pentru mine aș putea spune că e o necesitate plăcută”. (Socoliuc K., *Medicină generală, I.*)

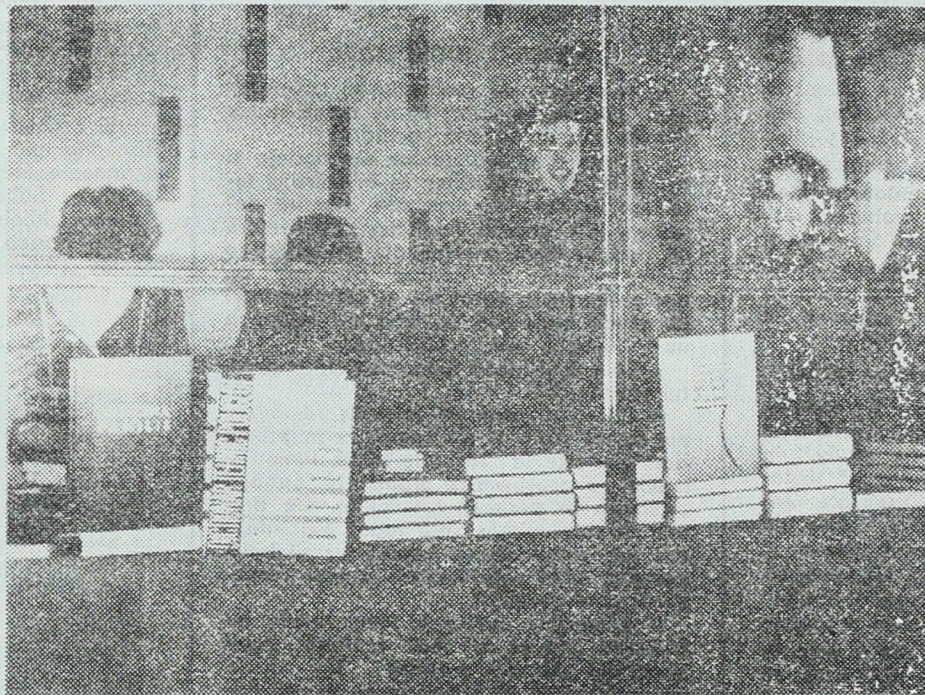
„Dar de fapt, eu citesc pentru că nu pot altfel. Există momente în care am pur și simplu nevoie de o anumită carte. Și pentru că o carte poate fi un antidot, o consider un prieten sincer. Un prieten care nu umblă niciodată „pe scara din dos”, care-mi spune în față ceea ce are de spus. Sigur că aceasta depinde enorm și de mine. Pe cât posibil eu sînt cinstită și sinceră față de mine însămi. Prieteni? N-aș putea face o ierarhie pentru că, așa cum nu pot să-mi ierarhizez sufletul, nu pot să fac nici cu prietenii, deoarece fiecare se adresează unei anumite părți din mine. (Vlad Dana, *Medicină generală, I.*)

„Unii spun că o carte te relaxează. Poate, dar scopul rămîne același. Te relaxezi explorînd. Citind o carte, descoperi un om, un om plurivalent, un om încercat, un om frământat... autorul.

Prin el ajungi la o lume pe care încerci s-o înțelegi, cu care ești sau nu de acord, o lume care te îndreaptă spre „drumul spinos al cunoașterii”. (Hașegan Flaviu.)

„Nu am preferințe speciale pentru un anumit gen. Caut ca atunci cînd citesc să mă concentrez asupra acțiunii, dar încerc în același timp să-mi imaginez cadrul, să fac comparație între personaje și mine sau persoane cunoscute”. (Socoliuc K.)

„De multe ori cumpăr cărți pentru că îmi place titlul. Acesta nu e însă singu-

lul e să încercăm să căutăm în fiecare carte cite ceva, să vedem dincolo de valoarea pur literară a operei, și ceva din personalitatea omului care a scris-o, care poate nu a reușit să fie la înălțime, dar care are pe undeva un gând, un gest prin care ne recunoaștem. Există scriitori ale căror nume ne place să le cităm. Dar... pentru mine acest dar, înseamnă, printre altele, plăcerea pe care o simt cînd de pe rafturi aleg o carte despre care n-am auzit, al cărei autor

„Teatrul — o mai veche pasiune. Problematika teatrului contemporan, cu toate căutările sale de formă și expresie, nu e altceva decît însăși problematica omului contemporan. O altă pasiune

— studiile psiho-sociologice și o problemă legată de specificul profesiei pentru care mă pregătesc: psihopatologia — problema alterării conștiinței și a psihicului uman, fiind una dintre cele mai tragice ale medicinei”. (Carmen Drăgulescu, *Medicină generală, I.*)

„Nu am vreme să citesc cărți ai căror autori nu-mi spun nimic, chiar dacă mi-ar place poate. Caut să îmbin recomandările pe care le primesc de la colegi sau din cronicile revistelor literare, cu propriile mele gusturi, păreri, cunoștințe”. (Vanda Ioan, *Economia Industriei I.*)

„E foarte greu de menționat numele unuia sau ale mai multor scriitori, ale căror opere au o valoare mai mult sau mai puțin discutabilă. Cred că esenția-

nu e cunoscut. Nu voi enunța deci, numele scriitorilor preferați și nici nu voi înșira titluri. Caut să descopăr oameni printre rînduri, să analizez, să judec. să înțeleg felul în care gîndesc și acționează, felul în care își motivează gesturile”. (Nucă Adriana, *Medicină generală, I.*)

„Ce citesc? Proză românească și universală — pentru că-mi place și a devenit o necesitate. Poezie mai puțin. Literatura științifico-fantastică — este un bun și plăcut exercițiu pentru imaginație. Literatura istorică, politică, autobiolică — e vorba de o mare, mare pasiune. Cea polițistă — pentru relaxare, îmi dezvoltă atenția, imaginația, raționalul chiar. Literatura științifică — în domeniile care mă interesează, inclusiv cea privind istoria științei. Și, înaintea tuturor celor de mai sus, ceea ce îmi e necesar pentru studiu”. (Turcan Marius, *Medicină generală, I.*)

În urma discuțiilor purtate și a celor de mai sus, se desprind cîteva concluzii — fără pretenție de generalizare.

Timpul liber, redus la maximum, impune o citire selectivă, observîndu-se în mod inevitabil orientarea spre ceea ce stîrnește pasiune, oferind relaxare ori pretext de meditație, orientare de multe ori influențată de temperament.

Slaba interesare privind poezia contemporană e motivată prin adoptarea stilului prea alambicat, incifrat, prin utilizarea metaforei exagerat de densă. Romanul însă, e la îndemîna tuturor, mai ușor de mînuit și stăpînit. Citind descoperi destine — verosimile sau nu — care uneori te pot obseda, împliniri și neîmpliniri. Încercînd să explici acțiunile unor personaje, rămii — plăcut sau nu — surprins cînd, neașteptat, te descoperi, întîlnind probleme la sfîrșitul cărora ai pus și tu semn de întrebare, cu siguranța ineditului, a primului descoperitor. Deci, ar fi nedrept să afirmăm că nu se citește. Că s-ar putea face și mai mult, aceasta e adevărat și rămîne la latitudinea fiecărui. Dovada primă a ceea ce s-a citit și învățat — referitor la cursuri — va fi promovarea sau nu la examene, iar mai tirziu rezolvarea problemelor care se vor ivi în activitatea profesională. Ceea ce se citește aiurea pentru bucuria fiecăruia nu se poate califica printr-un examen.

RODICA STOIE.

CENACLUL PLASTIC — ACȚIUNE ȘI FINALITATE

Prin imagine, gestul plastic constituie un veritabil act de cultură.

Materializarea durabilă a expresiei, implică socialul, transformînd spațiul afectiv al existenței într-un gest al angajării.

Gest riguros, gest din totdeauna nou, el va găsi un îndreptățit argument în creațiile plasticienilor tineri căci, în contextul actual al umanismului socialist angajat — rodul activității de atelier nu mai rămîne un simplu exercițiu; activitatea de atelier devine o certitudine a participării studenților plasticieni la edificarea înaltei societăți socialiste.

Și pentru a nu extinde discuția, mă voi mărgini la activitatea ceneclului plastic al Universității timișorene.

*

Activitatea de cenaclu — continuitate robustă a studiului, se impune din capul locului pentru cei ce studiază arta plastică. Se impune nu numai ca mijloc de perfecționare a culturii și virtuozității plastice; ea devine calea adevăratei conștiințe și culturii artistice.

Studenții Facultății de desen (și mă întreb de ce numai ei participă la acest cenaclu) își conturează astfel personalitatea într-o formulă colectivă. Fără a depersonaliza, tocmai această manifestare colectivă reflectă rodul generos al muncii organizate: forța sporită prin care peisajul estetic variat impune o punte afectivă către marele public.

Departee de a canoniza sau a șabloniza, activitatea acestui cenaclu este în primul rînd o activitate extrascolară, conduce către dobîndirea culturii de atelier, ca o îmbinare între practic și teoretic, ca o simbioză între estetic și social.

Pornind de la convingerea că arta plastică nu poate afirma inexistența, studenții plasticieni cultivă o artă profund angajată, în contact cu esența realului.

De fapt, din discuția cu lect. univ. Adalbert Luca, am înțeles că menirea ceneclului plastic este tocmai aceea de a împiedica arta de circumstanță, de moment, adică arta ce nu exprimă mare lucru.

Fără a îngredii pragul expresiei, se încearcă aici și abstracționism și constructivism, tehnica rămînd la libera opțiune.

Acestea țin de fapt de talentul și personalitatea artistică individuală.

Tematica vastă asigură prospețime și originalitate. Dar, reflectînd în lucrările lor răsunsetul marilor evenimente social-politice din viața poporului nostru, acești studenți implică în însăși esența artei lor valorile perene ale societății noastre; expozițiile Ungar și Ogircin au fost elocvente în acest sens. Se anunță alte două vernisaje: Henriete Dam și Lucia Preda.

Tematica istorică, tematica de actualitate sau de perspectivă: „100 de ani de la războiul de independență” sau „Congresul Educației Politice și Culturii” sînt prefațări într-un șir mare de manifestări colective.

Cenaclu plastic reunește cîteva talente de certă valoare. Acestea le întîlnim frecvent în saloanele anuale ale artei plastice studențești. Alte modalități în formarea culturii artistice sînt conferințele, discuțiile, proiectele, mesele rotunde organizate cu sprijinul cadrelor de specialitate (lector univ. Deliu Petroiu, lector Romul Nușiu, lector Schreiber Friedrich) sau a catedrei de istoria artelor (lector univ. Nichifor Someșan).

Astfel, studierea fenomenului cultural românesc și universal, dezbaterea evenimentului social sau politic, devin punți ce leagă cultura artistică de conștiința politică.

Se vorbește tot mai mult de intervenția artei în estetizarea spațiului industrial sau social-urban, și nu mai este un secret pentru nimeni că într-un secol al dezvoltărilor uriașe se pune cu atât mai mult problema spațiului inoboliat. Și un astfel de exemplu este spitalul oftalmologic de copii, ale cărui încăperi au fost decorate de studenții plasticieni ai ceneclului Universității, iar în perspectivă își propune estetizarea unor școli de cultură generală.

O idee devine realitate. Pentru cei miți viitorii constructori sau artiști — frumusețea spațiilor în care trăiesc și învață, atît de generoase, nu poate fi decît o prefațare a României viitoare.

Deși pornesc de la un singur cenaclu plastic — cel

al Universității timișorene — îmi exprim un îndreptățit optimism.

Este un cenaclu printre zeci de cenacluri similare, dar activitatea și finalitatea ne impun niște concluzii mai adînci.

Generația de azi a studenților plasticieni, va înțelege că dincolo de marile sarcini ce stau în fața unei națiuni ferm angajate pe drumul comunismului, arta și cultura românească vor trebui să se impună și se vor impune în conștiința lumii, arta profund angajată, cu rădăcini adînci în viața și aspirațiile României de azi.

VALENTIN VIȘAN

Pe urmele materialelor publicate

DIN NOU LA... CONSTRUCTII...

Am încercat în urma articolului publicat în numărul (12 — 1975) al revistei noastre să ne ținem de promisiunea de a reveni la sediul Consiliului A.S.C. de la Construcții, ca răspuns la invitația făcută de tovarășul Dan Girleşteanu, președinte al Consiliului A.S.C., printr-o scrisoare adresată redacției noastre.

Dar, întimplarea a jucat și de data aceasta un rol „nefast”. Din nou surpriza: sediul Consiliului era „plin” chiar foarte „plin”.

Surpriză plăcută? Nu, nici decum. În sediul Consiliului A.S.C., transformat peste zi în secretariat, se împărțeau... bursele. Am încercat zadarnic ca printre studenții aflați acolo să descoperim și un reprezentant al Consiliului A.S.C. care, după părerea noastră, trebuia să fie la ora de permanență. Am făcut investigații zadarnice printre afișele de pe pereții sediului, poate, poate reușim să descoperim o listă (de obicei necesară...) cu permanență. Afișele, ce e drept, erau foarte interesante, dar cel care interesa mai mult lipsea cu desăvîrșire.

În final, ne adresăm membrilor Consiliului A.S.C.: — Oare, acum după aproape un semestru de la alegerea (motivarea adusă de tovarășul Dan Girleşteanu) vă aflați tot în „pauză de lucru” sau poate vacanța care a trecut a lăsat o „pauză” adîncă în activitatea dumneavoastră?

ANITTE MATEESCU

Ce citesc studenții

Intre alergăturile zilnice: cămin, cantină, facultate, iar cămin, cantină, teren de sport, bibliotecă etc., îți mai găsești timp și pentru tine. **Există o necesitate intimă de a citi, de a-ți apleca privirea spre ideile cărora o minte omească a reușit să le dea o formă sensibilă, artistică.**

Să lăsăm loc gândurilor, ordinea fiind pur întâmplătoare.

„A citi — în ce măsură sensul acestui infinitiv implică felul nostru de a fi, putem spune, cu inevitabilul risc al repetiției, că nu știm exact; dar acest lucru se întâmplă și trebuie să-i acordăm atenția cuvenită”. (Marcel Bunică, Economia Industrii I).

„Citesc ca să cunosc: vreau să cunosc ca să pot înțelege și doresc să înțeleg ca să știu să trăiesc. Poate, după experiența anilor, cartea e rodul cel mai fertil pentru sămintă dorinței de cunoaștere”. (Hașegan Flaviu, Electro.).

„De ce citesc? Din pasiune. Din pasiune pentru literatură. Am considerat întotdeauna cărțile ca fiindu-mi cei mai buni prieteni, care nu mă trădează niciodată”. (Cuticăr Doina, Medicină generală, I).

„Pentru mine cititul cărților e o necesitate, pentru alții e o plăcere. Pentru mine aș putea spune că e o necesitate plăcută”. (Socoliuc K., Medicină generală, I).

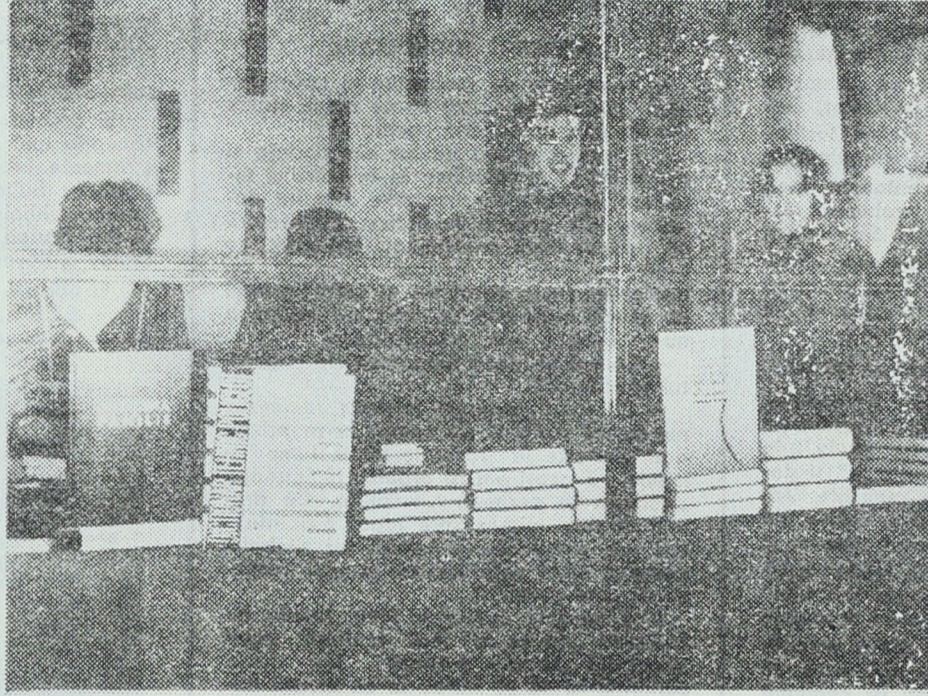
„Dar de fapt, eu citesc pentru că nu pot altfel. Există momente în care am pur și simplu nevoie de o anumită carte. Și pentru că o carte poate fi un antidot, o consider un prieten sincer. Un prieten care nu umblă niciodată „pe scara din dos”, care-mi spune în față ceea ce are de spus. Sigur că aceasta depinde enorm și de mine. Pe cât posibil eu sînt cinstită și sinceră față de mine însămi. Prieteni? N-aș putea face o ierarhie pentru că, așa cum nu pot să-mi ierarhizez sufletul, nu pot să fac nici cu prietenii, deoarece fiecare se adresează unei anumite părți din mine. (Vlad Dana, Medicină generală, I).

„Unii spun că o carte te relaxează. Poate, dar scopul rămîne același. Te relaxezi explorînd. Citind o carte, descoperi un om, un om plurivalent, un om încercat, un om frămîntat... autorul.

Prin el ajungi la o lume pe care încerci s-o înțelegi, cu care ești sau nu de acord, o lume care te îndreaptă spre „drumul spinos al cunoașterii”. (Hașegan Flaviu).

„Nu am preferințe speciale pentru un anumit gen. Caut ca atunci cînd citesc să mă concentrez asupra acțiunii, dar încerc în același timp să-mi imaginez cadrul, să fac comparație între personaje și mine sau persoane cunoscute”. (Socoliuc K.).

„De multe ori cumpăr cărți pentru că îmi place titlul. Acesta nu e însă singu-

lul e să încercăm să căutăm în fiecare carte cite ceva, să vedem dincolo de valoarea pur literară a operei, și ceva din personalitatea omului care a scris-o, care poate nu a reușit să fie la înălțime, dar care are pe undeva un gând, un gest prin care ne recunoaștem. Există scriitori ale căror nume ne place să le cităm. Dar... pentru mine acest dar, înseamnă, printre altele, plăcerea pe care o simt cînd de pe rafturi aleg o carte despre care n-am auzit, al cărei autor

— studiile psiho-sociologice și o problemă legată de specificul profesiei pentru care mă pregătesc: psihopatologia — problema alterării conștiinței și a psihicului uman, fiind una dintre cele mai tragice ale medicinei”. (Carmen Drăgulescu, Medicină generală, I).

„Nu am vreme să citesc cărți ai căror autori nu-mi spun nimic, chiar dacă mi-ar place poate. Caut să îmbin recomandările pe care le primesc de la colegi sau din cronicile revistelor literare, cu propriile mele gusturi, păreri, cunoștințe”. (Vanda Ioan, Economia Industrii).

„E foarte greu de menționat numele unuia sau ale mai multor scriitori, ale căror opere au o valoare mai mult sau mai puțin discutabilă. Cred că esenția-

nu e cunoscut. Nu voi enunța deci, numele scriitorilor preferați și nici nu voi înșira titluri. Caut să descopăr oameni printre rînduri, să analizez, să judec, să înțeleg felul în care gîndesc și acționează, felul în care își motivează gesturile”. (Nucă Adriana, Medicină generală, I).

„Ce citesc? Proză românească și universală — pentru că-mi place și a devenit o necesitate. Poezie mai puțin. Literatură științifico-fantastică — este un bun și plăcut exercițiu pentru imaginație. Literatură istorică, politică, automobilistică — e vorba de o mare, mare pasiune. Cea polițistă — pentru relaxare, îmi dezvoltă atenția, imaginația, raționalul chiar. Literatură științifică — în domeniile care mă interesează, inclusiv cea privind istoria științei. Și, înaintea tuturor celor de mai sus, ceea ce îmi e necesar pentru studiu”. (Turcan Marius, Medicină generală, I).

În urma discuțiilor purtate și a celor de mai sus, se desprind câteva concluzii — fără pretenție de generalizare.

Timpul liber, redus la maximum, impune o citire selectivă, observîndu-se în mod inevitabil orientarea spre ceea ce stîrnește pasiune, oferind relaxare ori pretext de meditație, orientare de multe ori influențată de temperament.

Slaba interesare privind poezia contemporană e motivată prin adoptarea stilului prea alambicat, incifrat, prin utilizarea metaforei exagerat de densă. Romanul însă, e la îndemîna tuturor, mai ușor de minuit și stăpînit. Citind descoperi destine — verosimile sau nu — care uneori te pot obseda, împliniri și neîmpliniri. Încercînd să explici acțiunile unor personaje, rămii — plăcut sau nu — surprins cînd, neașteptat, te descoperi, întîlnind probleme la sfîrșitul cărora ai pus și tu semn de întrebare, cu siguranța ineditului, a primului descoperitor. Deci, ar fi nedrept să afirmăm că nu se citește. Că s-ar putea face și mai mult, aceasta e adevărat și rămîne la latitudinea fiecăruia. Dovada primă a ceea ce s-a citit și învățat — referitor la cursuri — va fi promovarea sau nu la examene, iar mai tirziu rezolvarea problemelor care se vor ivi în activitatea profesională. Ceea ce se citește aiurea pentru bucuria fiecăruia nu se poate califica printr-un examen.

RODICA STOIE.

CENAULUL PLASTIC — ACȚIUNE ȘI FINALITATE

Prin imagine, gestul plastic constituie un veritabil act de cultură.

Materializarea durabilă a expresiei, implică socialul, transformînd spațiul afectiv al existenței într-un gest al angajării.

Gest riguros, gest din totdeauna nou, el va găsi un îndreptățit argument în creațiile plasticienilor tineri căci, în contextul actual al umanismului socialist angajat — rodul activității de atelier nu mai rămîne un simplu exercițiu; activitatea de atelier devine o certitudine a participării studenților plasticieni la edificarea înaltei societăți socialiste.

Și pentru a nu extinde discuția, mă voi mărgini la activitatea cenaclului plastic al Universității timișorene.

*

Activitatea de cenaclu — continuitate robustă a studiuului, se impune din capul locului pentru cei ce studiază arta plastică. Se impune nu numai ca mijloc de perfecționare a culturii și virtuozității plastice; ea devine calea adevăratei conștiințe și culturii artistice.

Studenții Facultății de desen (și mă întreb de ce numai ei participă la acest cenaclu) își conturează astfel personalitatea într-o formulă colectivă. Fără a depersonaliza, tocmai această manifestare colectivă reflectă rodul generos al muncii organizate: forța sportivă prin care peisajul estetic variat impune o punte afectivă către marele public.

Departa de a canoniza sau a șabloniza, activitatea acestui cenaclu este în primul rînd o activitate extra-scolară, conduce către dobîndirea culturii de atelier, ca o îmbinare între practic și teoretic, ca o simbioză între estetic și social.

Pornind de la convingerea că arta plastică nu poate afirma inexistența, studenții plasticieni cultivă o artă profund angajată, în contact cu esența realului.

De fapt, din discuția cu lect. univ. Adalbert Luca, am înțeles că mișcarea cenaclului plastic este tocmai aceea de a împiedica arta de circumstanță, de moment, adică arta ce nu exprimă mare lucru.

Fără a îngîdri pragul expresiei, se încearcă aici și abstracționism și constructivism, tehnica rămînd la libera opțiune.

Acestea țin de fapt de talentul și personalitatea artistică individuală.

Tematica vastă asigură prospețime și originalitate. Dar, reflectînd în lucrările lor răsunele marilor evenimente social-politice din viața poporului nostru, acești studenți implică în însăși esența artei lor valorile perene ale societății noastre; expozițiile Ungar și Ogirchin au fost elocvente în acest sens. Se anunță alte două vernisaje: Henriete Dam și Lucia Preda.

Tematica istorică, tematica de actualitate sau de perspectivă: „100 de ani de la războiul de independență” sau „Congresul Educației Politice și Culturii” sînt prefațări într-un șir mare de manifestări colective.

Cenaclu plastic reunește cîteva talente de certă valoare. Acestea le întîlnim frecvent în saloanele anuale ale artei plastice studentești. Alte modalități în formarea culturii artistice sînt conferințele, discuțiile, proiectele, mesele rotunde organizate cu sprijinul cadrelor de specialitate (lector univ. Deliu Petroiu, lector Romul Nușiu, lector Schreiber Friedrich) sau a catedrei de istoria artelor (lector univ. Nichifor Someșan).

Astfel, studierea fenomenului cultural românesc și universal, dezbaterea evenimentului social sau politic, devin punți ce leagă cultura artistică de conștiința politică.

Se vorbește tot mai mult de intervenția artei în estetizarea spațiului industrial sau social-urban, și nu mai este un secret pentru nimeni că într-un secol al dezvoltării uriașe se pune cu atît mai mult problema spațiului inobilat. Și un astfel de exemplu este spitalul oftalmologic de copii, ale cărui încăperi au fost decorate de studenții plasticieni ai cenaclului Universității, iar în perspectivă își propune estetizarea unor școli de cultură generală.

O idee devine realitate. Pentru cei miși viitorii constructori sau artiști — frumusețea spațiilor în care trăiesc și învață, atît de generoase, nu poate fi decît o prefațare a României viitoare.

Deși pornesc de la un singur cenaclu plastic — cel

al Universității timișorene — îmi exprim un îndreptățit optimism.

Este un cenaclu printre zeci de cenacluri similare, dar activitatea și finalitatea ne impun niște concluzii mai adînci.

Generația de azi a studenților plasticieni, va înțelege că dincolo de marile sarcini ce stau în fața unei națiuni ferm angajate pe drumul comunismului, arta și cultura românească vor trebui să se impună și se vor impune în conștiința lumii, arta profund angajată, cu rădăcini adînci în viața și aspirațiile României de azi.

VALENTIN VIȘAN

Pe urmele materialelor publicate

DIN NOU LA... CONSTRUCTII...

Am încercat în urma articolului publicat în numărul (12 — 1975) al revistei noastre să ne ținem de promisiunea de a reveni la sediul Consiliului A.S.C. de la Construcții, ca răspuns la invitația făcută de tovarășul Dan Gîrleşteanu, președinte al Consiliului A.S.C., printr-o scrisoare adresată redacției noastre.

Dar, întâmplarea a jucat și de data aceasta un rol „nefast”. Din nou surpriză: sediul Consiliului era „plin” chiar foarte „plin”.

Surpriză plăcută? Nu, nici decum.

În sediul Consiliului A.S.C., transformat peste zi în secretariat, se împărțeau... bursele. Am încercat zadarnic ca printre studenții aflați acolo să descoperim și un reprezentant al Consiliului A.S.C. care, după părerea noastră, trebuia să fie la ora de permanență. Am făcut investigații zadarnice printre afișele de pe pereții sediului, poate, poate reușim să descoperim o listă (de obicei necesară...) cu permanență. Afișele, ce e drept, erau foarte interesante, dar cel care interesa mai mult lipsea cu desăvîrșire.

În final, ne adresăm membrilor Consiliului A.S.C.: — Oare, acum după aproape un semestru de la alegeri (motivarea adusă de tovarășul Dan Gîrleşteanu) vă aflați tot în „pauză de lucru” sau poate vacanța care a trecut a lăsat o „pauză” adîncă în activitatea dumneavoastră?

ANITTE MATEESCU

Debut „Forum studentesc“ — LUCIA MORARU

Singură

Drumuri,
voi stați în umbra plopilor,
la capătul lanului,
și nu știți că eu am trecut
prin colbul vostru
de atîția ani,
că mi-a fost foame
cînd s-a copt griul
că mi-a fost foame
cînd s-a secerat!
Nu știți că fiecare pas
s-a adîncit în mine
și cînd
răscrucile m-au amăgit
am aruncat peste voi
cu suflet greu...
Nu știți
cît am fost de singură
cînd v-am străbătut
sub ploaie și soare,
drumuri.

A doua zi

A doua zi
privirile s-au întors singure
de la marginea lumii.
Aici sînt, spuneam,
dar puteam iubi încă vremea
în care
nu ne-am găsit.
Dacă drumurile
sînt grele de pași

Știm
că nu-i povară în lume să nu poarte în
ea umbra soarelui.

Eu eram...

Eram
două statui: una — prelungită din mine,
cealaltă — eu.
Două statui
făcute după legile pietrei
poate de asta,
poate tocmai de asta
nu muream dintr-odată.
Seara auzeam întinericul
scurgîndu-se
dinlăuntrul pămîntului
pe cer.
Trebuia o împovărare
pînă în vremea cînd aș fi simțit
piatra din mine.
Atît de dreaptă,
și totuși...
Eram două statui: una — eu...
Desigur, oamenii,
lor le place să fie liberi.

... înainte

Grozav, e somnul, grozav,
dar vine
prea înainte,
înainte de-nțelesul ochiului
prin care s-a scurs golul luminii.

**Psihologie
strîmbă**

Parodie după A. Păunescu
Ciinele latră — voiam să spun —
Iedera crește — voiam să spun —
Dar iată că în mod psihic
Le-am inversat pe drum.

Cît e de groaznic — voiam să spun
O, nu e bine — voiam să spun
O, nu e groaznic iată că spun
Cît e bine — (mai bine nu spun).

NICOLAE IUGA
București

Brâncuși

Acopăr cu mina
o umbră care-și schimbă locul.
Deasupra nuntă cocorilor
învaporînd glia și croncănitul pietrei
care tremură că nu e călăuză cerească.

RODIAN VASILE
muncitor la I.T.C.V.T.E.

Ți-aș zice vorbă

Ți-aș zice vorbă: pe dimineața
albeața fluturilor s-a întors în oase,
la ultimul mărgean mă văd prin lume,
îubirea-n mine a alb de crini miroase.

Ți-aș zice vorbă: să pătrunzi căderi
O, carne carstică — pelin de toamnă,
în țelina din fluturi — mîngîieri
Cum am avut cîndva pentru o doamnă.

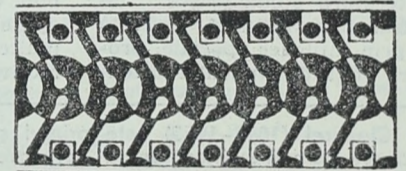
Ți-aș zice vorbă: flaute slărnese
și-n sălcii dimineața-i o ruină,
și-n săbii intră fluture domnesc
cu pete mari pe aripi, de neghină...

ION PUFLEA
Iași

Pribegie

Mi-au crescut cîntecul toamnei
Pe umerii pribegiei.
Și-am început să-i caut.
Mi-au rămas clipele
Care duc spre universul șagalnic,
Credincios născocite.
Am pierdut primăvara
Și prietenia norilor hoinari,
Am cîștigat necuprinsul
Singurătății alungate

BELCOTA GEORGETA
Construcții, anul I

Anotimp

E aproape gata
casa
din pietre de riu
mai trebuie să cobor
de pe piatra cea grea
mușchiul cel umed
s-adun ierburile
s-astup golurile
dintre pietre și amintirile
să opresc vînturile
care suieră
și-mi fură
gîndurile
liniștite
și se apropie zăpezile
să adun vreascurile
ca apoi zăpezile, etc,
să îmi tînuiască urmete.

Aș vrea

Aș vrea
să-ți pot pune în palme
sufletul meu neatins
cea mai limpede dintre ape
să-ți plimb pe el degete de lumină
ca pe un fruct tînr
cu înveliș de mătase
neatins
de alți dinți, de alte buze.

Cîntec

Cum stau culcat
pe pajiștea albastră a ochilor tăi
nu văd decît genele de mătase
și iubirea
așa cum copil cînd eram
culcat în lan
nu vedeam decît virful de aur al spicelor
și cerul.

MARIANA OPRUȚ
Electrotehnică, anul II

Csinnadrattai találkozó

Bevallom, ezeket a sorokat rögtön a találkozó másnapján, reggel három, így még eléggé a hatása alatt vagyok.

Volt tehát egy nagy csinnadrattával behirdetett találkozó. Szemtől szembe állhattunk társaink egy részével, még hozzá azzal a részével, amelyik a leginkább érdeklődik munkánk iránt. Persze, jó volt, hasznos volt, még ha egy valaki azt is mondta, hogy a beszélgetésben a jelenlevők nagyobb hányada nem vett részt. Hát erről az én véleményem a következő:

1. Nagyon sokan elmondták a véleményüket, és ajánlották fel segítségüket. Igaz, inkább a szünetben kialakuló kis csoport-beszélgetések során, de ez érthető, mert a nagy nyilvánosság előtti bátor fellépés nem megy zökkenő mentesen, főleg előzmények nélkül. Közöttünk pedig sokan voltak olyanok, akik a Látóhatárra sem szoktak eljárni, s így a hallgatóság előtti szerepléstől idegenkedtek.

2. Segítőkészségüket, érdeklődésüket mi sem igazolja jobban, hogy amikor írásban — kérdőív segítségével — kértünk véleményt tőlük egy más kérdésben, valóságos közelharcot vívtak az úrlapokért.

3. Amit elértünk, kezdetnek nem rossz, sőt nagyon jó. Elvégre nem szövegkelhet egyszerűen hatvan személy. Persze, az is lehet, hogy egyesek megíjédtek Laci láncsörrentéséről vagy talán Bubó ritkán felzúgó basszusától. (Veszélyesek vagyunk na. illik komolyan venni bennünket!)

4. Apropos Bubó, alias Attila. Vagyis

a bajusza, mely bizony vészesen tört az égnek attól a pillanattól, hogy az egyik magnó bement az unalmast... De hát ahi nem volt ott, nem tudhatja, hogy miért volt szükség a magnóra: a találkozó második részében zenét hallgattunk. Nehogy valaki azt higgye, nem tudjuk: mi az illem! Tudjuk: tánc nincs zene nélkül, jó hangulat pedig „testmozgás” nélkül. Azt hiszem, természetes, hogy a találkozó hangulata itt ivelt a csúcsra.

Tanulságok? Egyetlen egyet említek. A kérdőívekre egyesek azt válaszolták, hogy a temesvári diákság közönyös, hogy legjobb esetben a diákvárosra szorítkozik érdeklődési köre, itt alakítja ki kapcsolatát. Ennél más véleményen vagyok: nem közönyös, hanem kényelmes. Ami nem ugyanaz! Ugy is mondhatnám, nem a szekérben van a hiba, a küllők töredeznék ki egyre. Pedig ha már valaki ráveszi magát arra, hogy „hajnali” fél kilenckor kikészüljön az ágyból vasárnap napján, és elvillamosozzon a világ végére, a Látóhatárra, lenne, kell legyen annyi ereje, hogy rendszeresen eljárjon más kulturális rendezvényekre is, irodalmi körre, színházba, sőt a Képzőművészeti Múzeum alsó sori, komoly zenével egybekötött előadássorozatára is. Vagy — ami jóval kevesebb energiáját veszi igénybe, hiszen „Mi” házhoz jövünk — hallgassa rendszeresen adásunkat, érdekelje az M-stúdió munkája. De hát — ugye —, tárt kapukat döngögetek.

Burián Felicián

Winter-musik

Sie durchquerten die Halle zum Ausgang des Musiklyzeums. Die Mozartische Musik klingt noch in ihren Ohren. Keines der Mädchen spricht ein Wort. Sie treten in die Dunkelheit hinaus. Aber es ist ja gar nicht dunkel. Es hat geschneit und alles war weiss. Da, plötzlich ein „Hurra“-Ruf „wie schön!“ „Spielen wir Schneeballschlacht?“ rufen zwei Mädchen. Vergessen ist das Konzert, vergessen ist Mozart. Wirklich? Die Gelöstheit dieser Studentinnen hat doch einen Zusammenhang mit der Musik. Sie sind glücklich, weil der Winter endlich da ist. Auf dem Weg ins Heim wird getobt, gespielt, es werden Witze gemacht. Es schneit weiter. Es schneit zwei Tage lang und am dritten hört es endlich auf. Wieder stürmt die Mädchenschär hinaus. Sie spielen Schneeballschlacht vor dem Heim, werfen Bälle auf jeden, der im Augenblick vorbeikommt, fotografieren — und plötzlich hat eine von ihnen eine prima Idee: „Wir bauen einen Schneemann“.

Alle sind begeistert. Die „Arbeit“ beginnt. Und es werden gleich drei Schneemänner aufgestellt. Sie sehen so komisch aus!! Ihre Augen und Nasen sind getrocknete Blätter. Im Mund ist ein trockenes, gebrochenes Ästchen. Anstelle der „traditionellen“ Kopfbedeckung: Topf, steht eine Wollkappe, oder eine Pelzkappe; die Schneehände tragen bunte Handschuhe, besser gesagt Fäustlinge. Die „Arbeit“ ist beendet. Die Mädchen bewundern ihr Werk und lachen dabei. Da ertönt aus einem der Heimenfenstern Mozart-Musik „Eine kleine Nachtmusik“. Die Mädchen lauschen und obwohl einige hinzugekommene Studenten mit Schneebällen werfen, lassen sie sich nicht stören. Es schneit zart und leicht, ja zart und lieblich erklingt die Mozartmusik. Winter und Mozart? Was hat wohl das eine mit dem anderen zu tun, werden unsere Leser fragen. Für sie vielleicht nicht das Geringsste, für diese Schär aber bedeutend viel. Der Zufall wurde ihr schönstes Erlebnis.

Monica Sabău

TERVEINK

Burián Ocsi a találkozó légköréről beszélt, én megpróbálom röviden összefoglalni az elhangzott javaslatokat. Erre azért is szükség van, mert jelentős részüket nem a nagy nyilvánosság előtt tették meg.

A vitában csupán néhány rovatról esett szó. Ezek közül a legfontosabb a Diákfigyelő, ami — általános vélemény — nagyon hiányzik. Ebben megegyezünk a véleményünk, de ha újabb hallani szeretnétek, feltétlenül be kell segítenetek a szerkesztők munkájába. A témákat nektek kell felhajtani, behozni — levélben vagy élőszóban —, s ha akarjátok, át sem kell adni másnak, adást készíthettek belőle Ti, nem olyan ördögös dolog.

A téjfőorról kapcsolatos eszreveteleitek érvényesek, így a szerkesztő ezután lassabban és hangsúlyosabban olvassa majd be a rejtvényeket. A jutalmazásban is változtatást tervezünk.

Többen hiányolták a népművészeti rovatot. Mi is gondoltunk rá: a közeljövőben népballada sorozat indul. Ezzel természetesen nem „intéztük el” az ügyet, akik valamiben segíteni tudnának, szeretnének, jöjjenek, tárt karokkal várunk mindenkit.

A tudomány rovattól elvárhatok, hogy foglalkozzon az anyanyelvi szakszókinccsel, alapfogalmak tisztázásával, ferdeségek kiírtásával. Javaslataitokat

várjuk a rovat-formával kapcsolatosan, Ti miként képzelnétek el?

A találkozó végén a „névtelenségéből” kimerészkedtek hárman, hogy segítenek nekünk, csak mondjuk meg, mi-ben. Vajda Kati (vegyszermérnöki III. év), Bagarus Magdi (műépítészet I. év), Búcs Lajos (gepészet, II. év) itt a lajszrom, tessék választani (a találkozó alatt jegyeztem le a Közönség Követéléseként):

- sporttörténeti sorozat
- komolyzenei kalauz
- könnyűzene-lemezismertető
- kalandozások a történelemben
- riportok temesvári hírességekkel

Na persze, ezzel a lista nincs lezárva, csak az én tollamból fogyott ki a tinta. S éppen ezért azt ajánlom, hogy társazzátok a diákvárosi 137-est, a stúdió számát, ott sokan vagyunk, s valakinek mindig kéznél a plajbásza. De ha nem lennének ott, akkor is fel lehet minket kutatni, ocsit a 11-es 426-os szobájában. Ágit a 8-as 125-ében, Rózsát egy emelettel feljebb, a 233-asban. Zombi a 2-esben lakik (szegény), a 46-osban. A zenés posta kívánságait a 11-es otthon 212-es szobájában adhatjátok le Attilánál, „hümörös” ügyekkel Lacit keressétek a 16-os 120-as szobájában, míg alulírott a 17-esben bújok meg — nem elöleték —, a 421-es lakosztályban.

Tóth Sándor

Harlechín — ODRY MARIA

МИРОСЛАВ РОСИЋ

Вратићу се

У освитку зоре са цуполка усана твојих убраћу осмењ.

Понећу га са собом на огњиште хтења да дочекам зору.

Да дочекам зору и зборим јутру, да слушам изворе и првкун птица.

А после... после да се вратим са прегрштот снова за нас двоје.

Сан

Прошлога лета, под плавим небом, на пенчаној обали збратиммо сам се... са морем.

На ужареном песку сањао сам: Чекао сам тебе да донесеш вече... и тишину.

Дошла си. Од мене таласа направио сам ти хаљину и пошли смо заједно... ка храму жеља.

Ентузијастична сцена (II)

Угледавши се на своје колеге музичаре група студената и студенткиња са разних темишварских факултета љубитеља позоришне уметности, основала је првом половином 1970. године драмску групу у оквиру студија «Талија», на српскохрватском језику под уметничким руководством професора Вишеславе Ђирић. Премијера је одржана 15. маја 1970. године у Дому културе студената у темишвару са комадом «Израчаица» Косте Трифковића, а извели су је: Драган Илић, Иванка Пантић, Иван Силашки, Рада Стојановић, Тихомир Керпешац, Цветко Михајлов, Гордана Видак, Делија Станојевић, Вера Чергач, Велика Белић, и Радослав Рајић.

Од тада до данас у овој дружини активисало је краће или дуже време педесетак чланова. Међу најактивнијим глумцима аматерима убрајају се Наташа Гомилић, Јован Матић, Вања Унчански, Светислав Лазић, Кришка Сабљић, Миле Богдановић, Мирче Милосављевић и други.

Највише успеха код гледалаца имали су позоришни комади: «Зулумђар», Ђоровића, «Аналфабета», «Светски рат», «Власт», «Кијавица», «Мува», Бранислава Нушића, «Лажа и Паралажа», «Покондирена тиква», «Женидба и удадба», «Кир Јања» Јована Стери-

је Поновића, «Француско-пруски рат» Косте Трифковића. Музичари и глумци аматери приказали су од оснивања ових формација па до данас педесетак представа како у темишвару, тако и у местима тимашке и караш-северинске жупаније, као што су: Варјаш, Бела, Велики Сентетар, Дињаш, Сенмартон, Ченеј, Петрово Село, Сока, Чанад, Велики Сенмиклуш, Лунак, Клокотић, Соколовац, Љуцкова, Стара Молдава, Белобренка и друга.

Треба навести и чињеницу да у овим формацијама поред студената активно учествују и ученици разних темишварских гимназија, а такође, и млади радници запослених у разним предузећима и установама.

У закључку овог краћег прегледа хоћу да унутрим позив свим младима: студентима, ученицима, радницима, свима онима који су поклоници драмске уметности или воле народну песму и игру, да дођу у Дом културе студената и да приступе једној од ових дружина. За детаљније информације можете се обратити било којем члану ових формација, управи Дома културе студената или доленотписаном.

Очекујемо вас да нас се јавите!

ЉУБОМИР СТЕПАНОВ

Vraja automobilismului

Viraje în unghi, viraje în „ac de păr” cu supralărgiri și supraînălțări, șerpuiți lungi, aliniamente scurte cu rampe pronunțate, — iată doar câteva dintre dificultățile care se întîlnesc pe un traseu pe

care se desfășoară un concurs automobilistic.

În aceste condiții, fără a neglija caracteristicile tehnice ale motorului, se pare totuși că la baza performanțelor stau aptitudinile

umane, curajul și îndemnarea celui care pilotează, puterea lui de concentrare, reflexele și mai ales capacitatea lui de a lua o decizie în fracțiuni de secundă pentru că în marile curse s-a trecut cam de mult de granița celor 200 km/h. Astăzi, numărul celor care adoră această viteză amețitoare este în continuă creștere.

Clubul studențesc automobilistic „Medicina”, înființat la 11 februarie 1975, reunește pe pasionații acestui sport din centrul universitar Timișoara. Membrii clubului au participat anul trecut la raliul studențesc care a avut loc în luna aprilie, iar în 15 noiembrie ei s-au aliniat la startul cupei „Medicina”. La aceste curse s-au remarcat Sebestyén Csongor, Lucian Florescu, Adrian Ciupală, Alexandru Octavian, Liviu Pop și alții.

În programul de activități pe acest an figurează și organizarea tradiționalului bal al automobilisților, după care pregătirile se intensifică pentru că, la data de 4 aprilie, se dă startul în „Raliul studențesc '76”.

GAVRIL TARCA

Balul automobilisților.

N. R. : Nu de mult, membrii clubului au organizat și un reușit „bal al automobilisților” de la care au reținut și imaginea care o prezintă pe „Miss A.C.R.”

Din nou campioană

După turneul de la Timișoara a căzut cortina peste cea de-a 18-a ediție a campionatului feminin de handbal. Așa cum era de așteptat, campioana și-a păstrat titlul chiar dacă în final a avut câteva evoluții contradictorii. Misiunea ei a fost însă oarecum ușurată de absența din luptă pentru titlu, a eternelor ei rivale: „U” București și I.E.F.S. Pentru că ocupantele locurilor 2 și 3 în clasament, respectiv Progresul București și Voința Odorhei, nu puteau pune în pericol hegemonia timișorencelor, ele rămânând cel mult... furnizoare de surprize. Poate nici „U” București nu ne-ar fi deranjat prea mult în drumul nostru spre un nou titlu, chiar dacă ar fi fost scutită de cunoscutele accidentări, întrucît oricare antrenor știe că dacă Simona Arghir e neutralizată, colegele ei se zbat ca peștele pe uscat. În schimb I.E.F.S. — în refacere, chiar dacă nu a avut loc pe podium (datorii evoluției modeste din tur) a reușit să termine în forță campionat, și pentru viitor se recomandă ca un adversar respectabil pentru timișorence.

„U” Timișoara are pe deplin meritul cîștigării acestui campionat. A rămas cea mai valoroasă și constantă echipă, deși nici ea nu a fost scutită de accidentări (Petrovici, Luțaș). „U” rămîne și tînără în același timp, pentru că numai așa se poate explica evoluția Tereziei Popa, care zburda pe teren, ca la vîrsta de 16 ani, deși toată lumea știe... Teri nu mai e junioară.

Dorinca Marcov în schimb... cu stînga ei formidabilă uimește pe cei care o văd. În mod sigur despre ea veți mai auzi... vorbindu-se.

În încheiere să consemnăm că festivitatea de premiere din sala Olimpia, a fost o frumoasă propagandă, pentru sport. „U” Timișoara în straie de sărbătoare saluta publicul, iar din cele 2000 de piepturi răsuna Gaudeamus.

A fost înt-adevăr... prea frumoasă.

GAVRIL TARCA

SA NE REUNIM VOCILE!

Cu nostalgie îmi amintesc campionatul 1970-1971 cînd „POLI” activa în divizia B. În Timișoara se profila prima galerie organizată din țară. care debutază cu succes la Oradea unde alb-violetii se bătură ca leii reușind un prestigios 2-2, la obținerea căruia au avut influență și vocile unite a studenților. După acest debut care s-a dovedit a fi util, galeria e bine pusă la punct la inițiativa cîtorva studenți: Eugen Sărăcin, Dan Olteanu, Dan Trușășiu și alții. În această situație se pune problema cuceririi trofeului „Petchovschi”, scop atins în campionatul 1973-1974, 1974-1975, de două ori consecutiv sub bagheta președintelui de club Emil Stoian (electro. V). În campionatul 1973-1974 „POLI” se califică în finala Cupei României și înfruntă formația Jiul. Prima, deși favorită, pleacă capul în fața echipei din bazinul carbonifer. Nu vreau să mă rezum aici la faimoasa galerie timișoreană care pe drept cuvînt a impresionat. Timp de 90 de minute timișorenii au derulat repertoriul „POLI” bogat, variat cu cîntece alese de bun gust care urmau să aibă mare rezonanță în țară. Deși condusă, echipa favorită era mai departe susținută prin cîntecele inimoasei galerii. Pe noi, cei de „acasă”, în fața micului ecran ne cuprindeau fiorii emoției — eram în asertimentul celor ce cîntau, conștienți de faptul că numai o minune ar face să cîștigăm. Minunea nu s-a ivit, meciul se încheia cu 4-2 pentru „Jiul”, timișorenii parca mai tare continuă să scandeze: „Poli îți mulțumim că-n finală ai ajuns”. Ca și multor altora care trăiau evenimentul — lacrimile îmi trădau afecțiunea. Totuși marii suporteri au și a doua satisfacție decernîndu-li-se trofeul „Petchovschi” despre care cunoscutul cronicar Ioan Chirilă printr-un altă afirmație: „... încontestabil, timișorenii îl merită pe deplin”. În țară mulți din

iubitorii fotbalului făceau deplasarea la stadioane pentru a urmări spectacolul oferit de galeria timișoreană.

Prin intermediul clubului suporterilor ne-a vizitat aici la Timișoara, Ioan Chirilă, Cristian Toșescu, întreținînd vii dialoguri cu studenții. Similar și cu componenții echipei „Poli”, gazda fiind Casa de cultură a studenților.

Acum totul a rămas doar amintire. De ce s-a dezmembrat clubul suporterilor? I-am solicitat pe foștii membri în conducerea acestui club, Emil Stoian (electro. V) fost președinte și Cociuba Gabriel (III desen) consemnînd cîteva cauze: „S-a mers pe principiul ca acest club să fie organizat numai pe baza studenților, lucru foarte greu de realizat — baza rămînînd tineretul acestui oraș, membrii din conducere au lăsat rezolvarea unor probleme ușure pe seama altora (lipsa de coeziune și simbioză necesară), au apărut probleme referitoare la transporturi (deplasări), mulți studenți nefiind suporteri ai echipei „Poli”!

În acest început de retur, cînd echipa după pregătirile din iarnă sperăm a fi alta, considerăm că e necesar în primul rînd o altă conducere și o reorganizare a clubului suporterilor. Trebuie să ne apărăm tradiția, ne apărăm ce-am creat și ce e al nostru de fapt, pentru ca în această situație alte galerii din țară ne depășească și culmea — posedînd „licența” galeriei timișorene.

Să ne reunim vocile, să filfiie alb-violetul cit mai sus, să reparăm pe piață discurile originale „Poli” cu un alt repertoriu și de ce să nu poposească pentru a III-a oară consecutiv trofeul PETCHOVACHI în vitrinele orașului Timișoara! HAIDE POLI!

NELU DRĂGAN

Zootehnie și Medicină Veterinară,
anul IV

Pe scurt — între două ediții

● Toți componenții lotului Politehnica au trecut fără dificultate testul de rezistență. Și totuși, în meciurile de pregătire echipa n-a dat satisfacție. Antrenorii echipei, consideră că aceasta se datorește trecerii bruște de la terenul cu gheață la un teren moale. Tot ei ne promisese că în timp foarte scurt echipa va intra în formă.

● Lotul reprezentativ — O.F.K. Beograd: 3 — 0. La meci au asistat și jucătorii Politehnicii. Din păcate au asistat doar. Noi am dori să-i vedem pe alb-violeți și în altă postură, cea de tricolori.

● Echipa de volei masculin „Poli” Timișoara are o evoluție bună în acest campionat. Felicitări echipei și inimosului antrenor Bodescu.

● La Timișoara s-a disputat dubla întîlnire de baschet masculin „U” — A.S.A. Tg. Mureș. În primul meci totul a decurs normal în schimb am fost martorii mai multor fapte notabile. Antrenorul N. Viciu împlinea vîrsta de 37 ani, avînd și 20 de ani de activitate în divizia A. Din partea echipei, cel mai frumos „dar” era victoria. Dar de necrezut, „U” pierde un meci în care în mod normal nu putea să-l piardă, iar pentru N. Viciu, a fost o sărbătoare tristă.

Vă invităm la călărie

Prima lucrare în lume despre echi-tație o scrie Xenofon 445-355 i.e.n. Prima școală de călărie e înființată în 1530 în Italia, iar primele concursuri hipice sînt organizate abia în anul 1900. Cu ocazia Olimpiadei din 1908 desfășurată la Londra, călăria devine sport olimpic. În România prima școală de călărie se înființează în anul 1871 în București, cînd se întocmește și primul regulament de călărie.

Prima competiție internațională a unei echipe române a fost organizată în anul 1909 cu ocazia concursului internațional care s-a desfășurat la Pershing — Paris, înălțimea obstacolelor fiind de

secției totodată concurența numărul unu. Dacă la început modestia caracteriza secția (cai din rase heterogene nespecifice sportului, lipsă de spațiu special pentru antrenament) azi cu totul e altfel.

Se urmărește înființarea pe lângă echipa de seniori și a uneia de juniori. Seniorii în această primăvară vor putea fi văzuți la demonstrațiile pe care le vor face pe terenurile C.F.R. și Progresul din localitate. Gîndurile de pe acum duc spre toamnă cînd echipa va participa la campionatele republicane de călărie. Se mizează pe armăsarul pur sînge englez Strop cu care se antrenează Crayestic Stefan și pe iapa Gheorghii-

1,10 m. După eliberare sportul hipic în România se afirmă tot mai mult beneficiînd de noi baze și construcții hipice. Lăudabilă inițiativa conducerii Institutului Agronomic Timișoara și a disciplinei de tehnologie și creșterea cabalinelor condusă de șef de lucrări Lungulescu Gh. care, în toamna anului 1974, la secțiile existente ale clubului Agronomic mai adaugă cea de călărie, unică de acest gen în țară.

Această secție are menirea de a cultiva pasiunea studenților pentru cai, constituînd în același timp mijloc de sport, agrement și deconectare.

Actualmente participă 35 de studenți de la diferite facultăți din centrul universitar Timișoara.

Conducerea tehnică a acestei secții este asigurată de colonel în rezervă Tomescu Mircea antrenor voluntar și Bodo Ildico secretara

na cu care își desfășoară antrenamentele Bodo Ildico. Evoluție bună promit și studenții: Trif Ioan, Cristea Dan, Gal Cornel precum și mezinii secției Galățean Aurel și Jumunuș Ion.

Presupunînd că în centrul universitar Timișoara mai sînt iubitori ai acestui sport noi vă invităm la acest club asigurîndu-vă că singura condiție de a participa e — pasiunea. Antrenamentele se desfășoară zilnic între orele 16-19 pe terenul special amenajat pentru călărie la S.D.E. a I.A.T.

NELU DRĂGAN

Zootehnie și medicină veterinară
anul IV

Pezele din paginile: 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10 și 14 aparțin studentului GHEORGHE TĂRȚAN.

In lumea lui „Felix“

Centrul de calcul! Un nume care ascunde muncă, un nume care ascunde tehnică, inteligență și pasiune. O lume în care totul pare uluitor, magnific, celui care îi calcă pentru prima dată pragul.

Cotidianele preocupări studențești, mai ales ale studenților din anul I, cuprind ore întregi afectate acestei științe cu un nume ce amintește că sîntem în deceniul unei puternice revoluții a științei și tehnicii: informatica. Primul contact e întotdeauna ca primul: plăcut și dătător de speranțe. Ce spun însă alții, obișnuți deja cu nume ca „listing“, „perforator“, „coduri“, „formate“, „abandon du travail“?

Discuțiile cu ei aduc la lumină un fapt interesant. Pe lângă greșelile frecvente provenite din necunoașterea unor instrucțiuni aparate și o „contribuție“ a centrului în pierderea unui timp prețios pentru pregătirea studentului. Este vorba de poate prea dese defectuni ale perforatoarelor, care duc la imprimarea unor caractere greșite pe cartele. Adăugați timpul, relativ îndelungat, care se scurge pînă la rulara programului de către calculator și veți avea imaginea unei situații care face ca disciplina de programare să facă necazuri multe studenților.

Există la Centrul de calcul un personal competent și operativ. Am remarcat intervenția lui în multe din defectuni. Activitatea studenților de serviciu, exceptînd unele mici cazuri, se desfășoară corespunzător, aceștia fiind un real sprijin pentru personalul centrului. Și atunci unde se pierde acel timp?

Cred că pe undeva ar mai trebui umblat la modul în care se programează perforatoarele, la felul în care se fac corecturile, la pregătirea studenților pentru munca în centrul de calcul. Nu rareori se întîlnesc studenți care vin pentru prima oară la perforator. Un buton apăsat greșit și un perforator este scos pe tușă. S-au făcut programări de pe o săptămînă pe alta, se fac programări marți și sîmbătă și totuși e îngheșuită. Cred că ar trebui să se țină cont de primordialitatea anumitor secții cărora li se pretinde un volum mai mare de programe rulate.

Într-un timp un real sprijin a fost dat de personalul de la centru. Programele mari erau luate la perforat de către cei de aici. Și totuși... erare humanum est și din nou apăreau greșeli.

S-ar mai putea spune multe și vinovații nu știu dacă vor fi găsiți. Mai iute s-ar ajunge poate la o colaborare fructuoasă între catedra de programare

și Centrul de calcul, beneficiarul direct fiind studentul studios și interesat în învățarea acestui element indispensabil din viața omului modern: calculatorul. Centrul de calcul! O lume în care Felix cere liniște, curățenie și disciplină. O lume în care trebuie ca pasul să fie făcut cu siguranță și precizie. Un univers în care studentul să pășească cu încredere.

GHEORGHE CRIȘAN
Electrotehnică, I

SINTEZE

(SCURTE COMENTARII, INFORMAȚII DIN MUZICA POP)

Cum e obiceiul, la fiecare început de an, ceva despre anul care a trecut:

– Phoenix și Sfinx au fost formațiile românești care au dominat muzica pop românească, urmate de Progresiv TM, Experimental Quintet și F.F.N.

– Nume cu care eram obișnuți ca: Roșu și Negru, Mondial, Romanticii au avut o activitate săracă în comparație cu alți ani, datorită în primul rînd schimbărilor de membri, care adesea nu au contribuit la omogenizarea grupului, cit la dotarea lui tehnică.

Un merit deosebit îl are Teatrul Maghiar de Stat care a fost alături de formațiile timișorene în momente hotărîtoare. Pe scena teatrului începea seria concertelor (și succeselor) cu spectacolul „Acest Pămînt“ formația Progresiv TM. În urmă cu trei ani Phoenix-ul prezenta aici „Cei ce ne-au dat nume“. Azi, aici își începe drumul spre consacrare Quint Group condus de talentatul organist Iosif Mall.

– Merite a avut și Electrecordul în anul care a trecut. Se știe și se pot vedea în magazinele de specialitate. Ce nu se știe este că la albumul „Canta fabule“ a formației Phoenix, Electrecordul a editat doar o parte din proiectul realizat de Elisabeta și Valeriu Sepi.

– Iată cele mai bune albume ale anului 1975 după revista engleză de specialitate Melody Maker. La principalele categorii: Johnny Mitchell – The Hissing of Summer Lowns (rock), Grachan Moncur III And the Jazz Composers'Orch. – Echoes of Prayer (jazz), Millie Jackson – Still Caught up (soul), Various Artists – Genesis Three – Sweet Home Chicago (blues), The Waterstones – For Pence and Spicy Ale (folk).

La discuri single pe locul întii melodia: Bye Bye Baby-Boy City Rollers.

BĂCĂLETE IOAN
Anul I, Mecanică

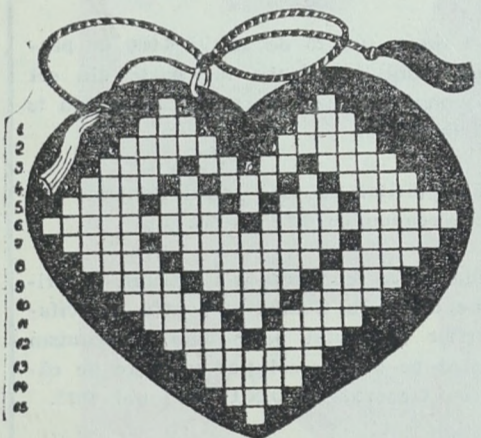
Mic dicționar medical-umoristic de mușatisme și nu numai...

- Naștere – primul pas spre ultimul
- Nămol – sănătate, în mizerie
- Năuc – plecat din el însuși, fără destinație
- Nebun – individ ce nu e cu-mînte
- Necrolog – articol în haine negre
- Neg – aluniță de neam prost
- Neliniște – teamă care umblă în virful picioarelor
- Nepotism – boală ce se moștenește din unchi în unchi
- Nesat – poftă de poftă
- Nevastă – femeie care te încîntă o lună și te descîntă o viață
- Neverosimil – adevărat, dar nu e
- Nevricale – nervi nebătuți la spate
- Niciodată – data precisă a întoarcerii de pe lumea cealaltă
- Nimeni – locul în care nu găsești persoana pe care o cauți
- Noapte – ziua unora
- Notă – radiografie la ce-ai învățat
- Nou – viitor vechi!
- Nucă – fructul pereților
- Nulitate – persoană compusă din zerouri
- Oaie – una care o face de ea
- Obicei – tradiție pe cont propriu
- Oșcur – individ la care te uiți ca să-l vezi
- Ofat – țipăt înăuntru
- Omar – indigestie rasol
- Omușor – unul care stă în gît și-ți mîncă merele lui Adam
- Opărit – fiert pe dinafară și ars pe dinăuntru
- Orificiu – gaură cu'tă
- Orgolul – mîndrie bătută cu telul
- Ort – valută morte
- Osinză – epidermă dată la împlînit
- Ospăț – originea bicarbonatului de sodiu
- Oteapă – cîrpă care și-a dat în petec
- Oțet – vin distrus sufletește
- Ou – descope itorul lui Columb
- Oxigen – coafor de dame
- Parastas – onomastica decedului.

(VA URMA)

IOAN ROMOȘAN

O inimă, un mărțișor!

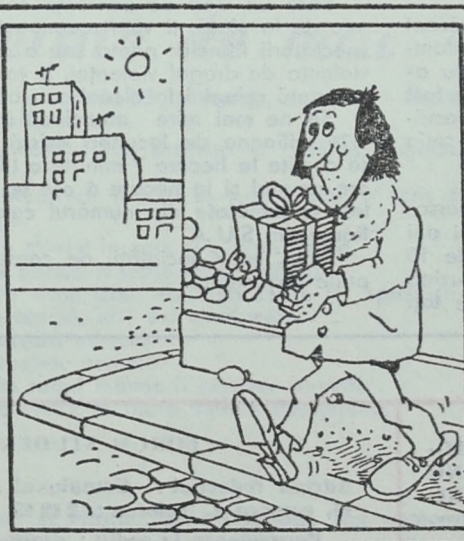
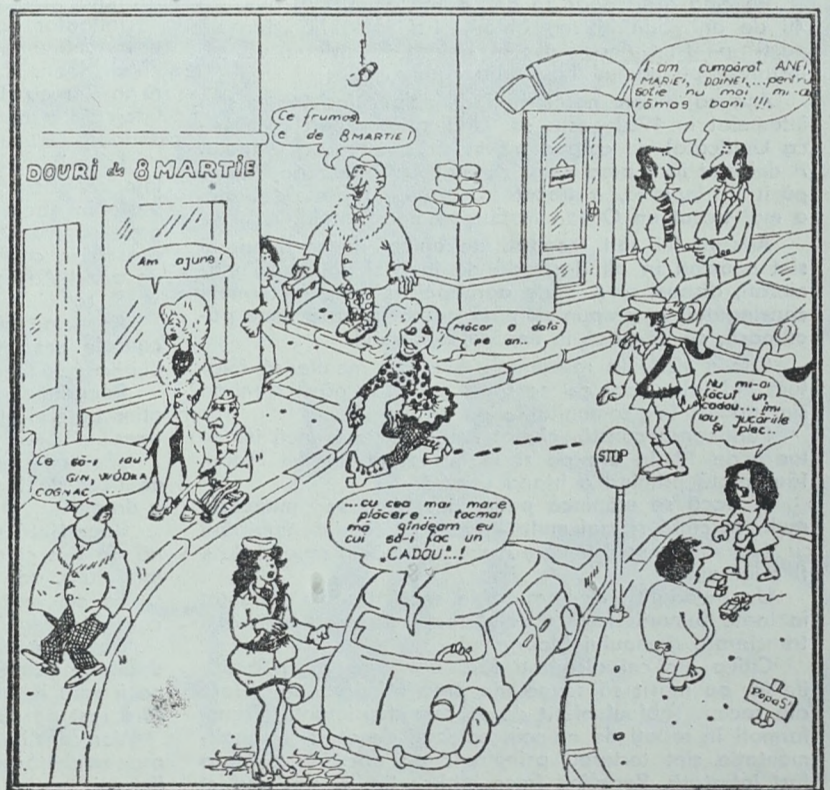

ORIZONTAL : 1. Mărțișorul primăverii – Oferă un mărțișor partenerei de viață. 2. Aducător de noroc – Nu face nimic. 3. Cu soț – Atenția lui în martie – Prima dragoste – Dragoste de-o viață. 4. Face totul praf – Femeie – A zice ca la carte. 5. Face față la unele femei – Ema pentru mine! – Lia în înecătură! – Modă... de mijloc. 6. Cadourile primăverii – Cresc tinerele

mlădițe. 7. Face curățenie – Mărțișoarele dragostei – Prima... ce apare în martie. 8. Cățel! – Început de voie bună – Vorbăreața din bucătărie! 9. Făcut cu rost! – Ani rebusiști! – Femeia la casa bărbatului. 10. Migratori – Greacă celebră – Nevastă! 11. S-a rătăcit Nusa! – O zestre din bătrîni. 12. Primesc mărțișoare – Fata dintr-un Apus de Soare. 13. Primul pas în doi. 14. Casa noastră. 15. Capcană.

VERTICAL : 1. Fără strălucire. 2. Plin de sine. 3. După chipul și înfățișarea omului. 4. Lucrează cu inimioare. 5. Început de dorință! – Ocrotitorul dragostei. 6. Familie – Deosebit de tari – Bogăția Deltei. 7. Soare de primăvară! – Cosinzeana basmelor populare – Cercul dragostei. 8. Sfirșit de iubire! – Fata de la malul apei – Cu fire. 9. Aride fără conținut! – Puse în circulație – Paralele matematice. 10. În plină primăvară! – A face copii – Artistul pămîntului. 11. Acordul dragostei – Fecioara de la Orleans – Demult, demult. 12. Sere! – Oamenii mărilor albastre – Ritm, tinerețe, muzică. 13. Caste! – Potăi – „Steaua fără nume“. 14. Cîntărețul iubirii – Nicolae acasă – Coadă de păuniță! 15. Emoția confruntării – Fata din bucătărie. 16. Vine cu mărțișoare. 17. Încălzită. 18. Mai mult ca a iubi. 19. O tiră și... sfîrșit!

GHEORGHE CRIȘAN

NA URMA)

Romania la O.N.U.D.I.

Tara noastră, consecventă politicii de cooperare cu toate țările lumii, are multiple legături cu Organizația Națiunilor Unite pentru Dezvoltare Industrială, atât ca beneficiară cit și ca furnizoare, de asistență tehnică. La baza relațiilor — O.N.U.D.I., sint așezate principiile general recunoscute în dreptul internațional: respectarea independenței și suveranității naționale, egalitatea în drepturi, neamestecul în treburile interne și avantajul reciproc.

România, țară socialistă în curs de dezvoltare, militează în cadrul O.N.U.D.I. pentru instaurarea în relațiile dintre state a unei cooperări echitabile, pe baze reciproce avantajoase.

La sesiunea din 1972 a Adunării Generale a O.N.U., cu prilejul dezbaterii rapoartelor prezentate de P.N.U.D. și O.N.U.D.I. — România cu încă 15 state, a fost coautoare a unei rezoluții prin care cele două organizații mai sus amintite au fost invitate să-și intensifice colaborarea în vederea unui sprijin eficient pentru țările în curs de dezvoltare și promovarea unor măsuri speciale de asistență pentru cele mai puțin dezvoltate din grupul acestor țări.

În anul următor, 1973, România pune o nouă semnătură, pe rezoluția adoptată la finalul lucrărilor Consiliului pentru dezvoltare industrială, rezoluție privind promovarea cooperării

tehnico-industriale între țările în curs de dezvoltare.

Din rîndul acțiunilor comune România — O.N.U.D.I., se desprinde crearea în anul 1972 a Centrului O.N.U.D.I. — România pentru cooperare internațională în domeniul industriei chimice și petrochimice pentru țările în curs de dezvoltare. Acest moment este o consecință a politicii active pe plan extern, desfășurată de România, în dorința de a sprijini statele care se află la începutul dezvoltării independente într-un domeniu în care țara noastră posedă o bogată experiență și specialiști formați.

Conducerea Centrului Comun O.N.U.D.I. — România aparține unui comitet mixt compus din trei funcționari superiori ai Secretariatului O.N.U.D.I. și trei reprezentanți români, numiți de guvernul României. Centrul, inițial, a fost creat pentru o perioadă de patru ani și acționează în baza unui program anual, elaborat de Comitetul mixt.

Anul 1972 marchează înființarea, la 9 septembrie, a Oficiului Centrului Comun O.N.U.D.I. — România, concomitent elaborându-se obiectivele majore ale acestuia.

Oficiul, care inițial a avut ca obiective de urmărit facilitarea transferului de tehnologii și informații tehnice, extinderea contactelor directe cu cercurile industriale din țările în curs

de dezvoltare, precum și oferirea unor posibilități de stabilire a unor programe de cercetare, și-a concretizat obiectivele activității sale, prin:

1). Organizarea unor reuniuni de experți; 2). Pregătirea de studii și statistici, servicii de engineering, consulting, informații industriale, teste de laborator și cercetări tehnologice; 3). Perfecționarea specialiștilor din țările în curs de dezvoltare; 4). Recrutarea experților români pentru țările în curs de dezvoltare; 5). Promovarea industrială, societăți mixte, licențe de sub contracte, adoptarea și dezvoltarea industriilor orientate spre export.

Tara noastră, după cum menționăm, în practica relațiilor cu O.N.U.D.I. este și beneficiară prin materializarea asistenței tehnice acordate de O.N.U.D.I. și țării noastre ca și celorlalte țări în curs de dezvoltare. Cadre tehnice din România prin burse acordate de O.N.U.D.I. au avut posibilitatea unei specializări, în același timp s-a făcut simțit sprijinul experților O.N.U.D.I. acordat României.

Participarea României în mod activ la întâlnirile internaționale, la sesiunile O.N.U.D.I., contribuția financiară, crearea Centrului Comun O.N.U.D.I. — România, reflectă preocuparea constantă a țării noastre pentru intensificarea colaborării și cooperării internaționale pe cale bilaterală și multilaterală și indeosebi prin intermediul organizațiilor internaționale cu profil economic.

SACA VALENTIN

Filologie-Istorie, anul II

Moon, sau expresia dezorientării

La început să rezumăm faptele.

Pe cînd avea doar 16 ani, adică acum mai bine de 40 de ani, Sun Myung Moon l-a văzut în „ziua de paști” pe Isus. Acesta l-a însărcinat (pe Moon) să re-instaleze pe pămînt împărăția cerului.

Așa că Moon, nerezystind divinelor insistențe, și-a întemeiat în 1954 secta sa, Unification Church (Biserica Unificată) cu care a pornit să cucerească planeta. A debutat fără prea mare zgomot în Coreea de Sud, a pășit în Japonia, a trecut Oceanul în Statele Unite, a mai trecut un Ocean în Europa occidentală.

Adepții lui sint recrutați de obicei dintre tineri. Ei sint acostați în plină stradă de indivizi politicoși, manierați, dispuși să-și ajute aproapele și care în termeni convingători le propun să părăsească această lume păcătoasă, să pășească în împărăția Cerului.

Cîteva vizite la reședințele luxoase, menite să înlăture indoiala, apoi cei ce speră că și-au găsit menirea sint admiși în „comunitățile de purificare”.

Purificarea constă, ciudat lucru, într-o muncă istovitoare de 12-16 ore pe zi în întreprinderile lui Moon, fără plată primind o hrană ușoară.

Și dacă se mîncă puțin în schimb se muncește mult, se cîntă și mai mult — toate pe fondul imbibării cu „filozofia” moonistă care n-are nici măcar meritul de a fi originală.

Un amănunt: la intrarea în sectă trebuie renunțat la toate bunurile, dar absolut toate care urmează a fi transferate domnului Moon.

Cîteva din cei dispăruți fără urmă de lângă familiile lor au reușit să scape din prea primitoarele brațe ale sectei. Tabloul oferit de ei este deprimant. Transformați în roboți de muncă, epuzați de efort și subalimentați sint torturați psihologic de doctrina ce le-a fost infestată. Repetînd fraze biblice tip, ei sint perfect indiferenți la tot ce-i inconjoară. Reduși mintal la un nivel de judecată infantil, recuperarea lor a necesitat lungi tratamente psihice.

Dar cine este acest Moon? Ei bine este un bărbat între 55-60 de ani, predispus spre îngrășare, condamnat pentru infracțiuni de la regulile morale, pentru adulter, căsătorit de 4 ori. Mai precis acesta a fost Moon, pentru că acum el este „Noul Adam” înlocuitorul lui Isus pe pămînt și bineînțeles ultima soție Honhok este Noua Evă.

Este...

„Le Monde” completează aura acestui biblic personaj cu cîteva ciudățenii financiare. În ultimii trei ani Moon a făcut achiziții imobiliare în New York de 10 milioane de dolari, posedă avion propriu, limuzină blindată, corp propriu de pază... De unde oare toți

acești bani? Se zice că ar proveni din luminările și artizeneratul vîndut de credincioșii săi pe străzi.

Infloritor comerț! Poate l-am putea întregi cu cîteva amănunte privind posesiunile personale ale domnului Moon. El mai posedă și cîteva uzine și laboratoare în Coreea de Sud, S.U.A. și Franța. Printre ele o fabrică de armament, uzină chimică etc. În aceste întreprinderi se lucrează, bineînțeles, fără plată...

La prima vedere ne vine greu să credem, să admitem, că există în secolul XX oameni care să creadă orbeste în aberațiile unui nou „Adam” coreean. Ne vine greu să realizăm că pot exista oameni gata să muncească în condiții inumane pentru purificarea promisă de acest Adam afacerist.

Și totuși...

Analizînd mai atent faptele cred că putem căuta cauzele acestei hipnoze de masă mai adînc, în zguduirile unei societăți în descompunere.

Recesiunea economică a societății capitaliste a atins puternic toate vîrstele dar cei mai afectați au fost tinerii.

„Pentru moment nu avem nevoie”, cuvinte spuse politicoș de funcționarul bi-oulu de plasare, reprezintă o dramă.

Reprezintă drama trecerii de la lumea mirifică, plină de vise și speranțe a lumii cărților, la o viață brută dură, dar teribil de reală.

La cei mai mulți trecerea lasă un gust amar din care își revin foarte greu.

Dezorientați de contactul cu viața, pierzîndu-și ideile clădite, cu perspectiva sumbră a zilei de mîine îi vom întîlni, cu priviri golite de expresie rătăcind fără rost pe străzile marilor orașe.

Vor constitui desigur victime ușoare pentru un Moon propovăduitor al muncii ascete pentru purificarea sufletului, pentru un Manson ce propovăduia parazitismul sau pentru cine mai știe cine pe care ni-l va aduce viitorul.

Fără un mod de existență conturat, neașteptînd nimic de la viață, îi vom recunoaște pe acești tineri în spectatoriile filmelor porno sau a celor ce propovăduiesc violența de dragul violenței, îi vom recunoaște între cei ce caută refugiul în alcool sau beția albă.

Să ne mai mire atunci că în New York unde la 7,76 milioane de locuitori există un milion de șomeri, se comite la fiecare 7 minute o tîlhărie, la fiecare două ore un viol și la fiecare 6 ore un asasinat. Sau că aici trăiesc jumătate din numărul consumatorilor de stupefianți din S.U.A.

Încet, mitul societății de consum, se înecă în propriile argumente.

OCTAVIAN TOBESCU

FORUM MERIDIANE

● C.C. al Partidului Comunist din Canada a făcut cunoscută convocarea Congresului al XXIII-lea al partidului în zilele de 9-11 octombrie, la Toronto, în acest an.

● Începînd cu data de 15 februarie, Cuba are o nouă Constituție. Adoptarea ei, o dată cu crearea organelor reprezentative ale puterii populare constituie un pas istoric în contextul reformelor statului socialist și a dezvoltării democrației socialiste în prima țară socialistă latino-americană.

● La 19 februarie Islanda a rupt relațiile diplomatice cu Marea Britanie. Hotărîrea guvernului islandez a fost luată în urma eșecului tratativelor dintre cele două state duse în vederea rezolvării „conflictului codului”.

● 22 februarie marchează încheierea operațiunilor de evacuare a teritoriilor egiptene din peninsula Sinai, în concordanță cu acordul care s-a încheiat între Egipt și Israel în septembrie 1975. La O.N.U. se studiază condițiile menite să faciliteze reluarea într-o atmosferă cît mai constructivă a Conferinței de la Geneva privind Orientul Apropiat.

● Guvernul R. P. Angola este recunoscut actualmente de peste 90 de state. România are sentimente calde de prietenie și solidaritate față de lupta poporului angolez, salutînd cu bucurie succesele obținute de acesta sub conducerea M.P.L.A. pe plan intern și extern.

● La Viena s-a încheiat cu succes o nouă rundă de convorbiri intercipriote, în prezența secretarului general al O.N.U. Kurt Waldheim.

● 115.000 tineri sub 25 de ani și 6.000 de persoane avînd studii superioare fac parte din cei 400.000 de șomeri totali ori parțiali, care există la această oră în Belgia.

● Numărul țărilor cu care astăzi România întreține relații economice este de 131.

● În ziua de 26 februarie, s-a întrunit în prima reuniune de lucru Comitetul pentru exercitarea drepturilor poporului palestinian, organism care s-a creat pe baza rezoluției adoptate de către Adunarea Generală a O.N.U. în anul 1975.

● Duminică, 29 februarie, a avut loc la Paris o manifestație de amploare, în cadrul căreia peste 10.000 tineri din învățămîntul universitar au cerut îmbunătățirea condițiilor de desfășurare a procesului de învățămînt, garantarea locurilor de muncă pentru absolvenți, majorarea alocațiilor de stat pentru acest tip de învățămînt. Acțiunea a avut loc la chemarea Uniunii Naționale a Studenților din Franța.

● În Berlinul occidental s-a deschis cea de-a X-a ediție a Tîrgului internațional de turism. Printre cele 68 de țări care iau parte, se numără și România.

● Manifestații studentești de amploare au avut loc la Madrid și în orașul spaniol Vitoria, vizînd obținerea de drepturi politice și reforme democratice pentru poporul spaniol.

MARIUS BOCERANU

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRIȘAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, MARIUS BOCERANU (redactor șef adjunct), VIORIEL BOLDUREANU (secretar general de redacție), LIVIU NADIȘ (redactor șef adjunct), CRISTIAN TELESU.

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1. Telefon: 21945.

Permanența la sediu: zilnic între orele 14 și 15.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

DIANA CAZAN, NICOLAE CORA, OVIDIU CORDUNEANU, GHEORGHE CRIȘAN, ANITTE MATEESCU, RODICA STOEI, VALENTIN VIȘAN (studenți ai Institutului politehnic), MIRCEA BÎRSILĂ, MARIAN ODANGIU (studenți ai Universității), NELU PETRIȘ, GAVRIL TARCĂU (studenți ai Institutului agronomic), IOAN ROMOȘAN (student al Institutului de medicină). Prezentarea grafică: ȘTEFAN ȘT. POPA, Mecanică, anul I.